

NOVINE

SLOVENSKE KRAJINE

Naročnina na skupni naslov letno 24 Din; na posamezni naslov letno 80 Din. V inozemstvo: letno 65 Din. Z M. listom letno 100 Din.

IZHAJAJO VSAKO NEDELO.

Uredništvo v Dolnji Lendavi. Uprava v Murski Soboti, Križeva ul. 4.

Cena oglasov: stran: cela 400 Din., pol 200 Din., četrt 100 Din.; mali oglasi do 20 reči 10 Din., više vsaka reč 1 Din.; med tekstem vsaka reč 2 D. Pri večkratni objavi popust.

Ka pravi Jezuš, Večna Boža Istina, od Olt. Svestva?

Ev. sv. Janoša VI. 27—59.

„Ne delajte za jestvino, štera mine, nego za jestvino, štera ostane za večno življenje i štero vam bo dao Sin človeči, njega je najmre z znamenji potrdi Oča Bog.“

„Zaistino, zaistino vam povem: Ne vam dao Mozes krüha z nebes, nego moj Oča vam da pravi krüh z nebes. Krüh boži je najmre tisti, šteri prihaja z nebes i da sveti življenje.“

„Jaz sem krüh življenja. Što k meni pride, ne bo lačen.“

„Jaz sem krüh življenja. Vaši očevje so jeli v püščavi mano, i so vmrli. To je krüh, ki prihaja z nebes, da što od njega je, ne vmerje.“

„Jaz sem živi krüh, ki sem prišeo z nebes. Če što je z toga, bo živo na veke. Krüh pa, ki ga bom jaz dao, je moje telo za življenje sveta.“

„Zaistino, zaistino vam povem: Če ne bodete jeli mesa Sinü človečega i pili njegove krvi, ne bodete meli življenja v sebi.“

„Ki je moje telo i pije mojo krv, ma večno življenje i jaz ga bom obüdo na sodnji den. Ar moje meso je zaistino jestvina i moja krv je zaistino pitvina.“

„Što je moje telo i pije mojo krv, ostane v meni i jaz v njem.“

„Kak je mene poslao živi Oča i jaz živem po Oči, tak bo tüdi tisti, ki mene vživa, živo po meni.“

„To je krüh, ki je prišeo z nebes. Ne, kak so vaši očevje jeli mano i vmrli so, — što te krüh je, bo živo na veke.“

**Najsvetejše Oltarsko Svestvo,
naša pot, naša pravica, naše
življenje i goristanenje.**

Ka pravimo mi od presv. Olt. Svestva?

Verjemo, da pod podobov krüha i vina po posvečenji, ki se vrši pri podigavanji sv. meše, je zaistino Jezuš Kristuš, pravi Bog i pravi človek navzoči. I ostane tak dugo navzoči pod najdrovnejšov drobtinicov krüha i najmenšov kaplicov vina celi gospod Jezuš Kristuš, dokeč se ne skvarijo podobe krüha i vina.

Verjemo, da je olt. Svestvo nebeski krüh, ki vsakomi spravi večno, blaženo življenje, ki je bo vredno, to je brez smrtnih grehov večkrat k sebi jema.

Verjemo, da naše telo, ki je vredno vživalo bože telo, ne sprhne za stalno, nego vu moči Jezušovoga tela stane odičeno od mrtvih. Mala hoštija je seme posejano v naše telo, šteroga cvet je življenje brez smrtnih grehov, sad pa odičeno goristanenje. Verjemo, da bomo tem bole rasli v popolnosti, kem gostej i vrednej se bomo prečiščavali.

Verjemo, da svet ravna ta mala, bela hoštija v olt. Svestvi, ki v sebi obima krala vseh kralov i vladara vseh vladarov i zato vse dni svojega življenja, vse vojske i borbe, vse zdihaje i joče, vse nevarnosti i pogibelnosti z največšim zavüpanjom Njemi zročimo: *On bo pomagao.*

Gospod Jezuš, življenje si... Mi nemamo življenja, mrtvi smo. Mrtva že vnoga deca, mrtva mladina, mrtvi stariše, mrtvi starci i starice, mrtvi bogatci pa tüdi vnogi siromaki. Greh jih je vmoro. Ti si življenje, oživi nas vse. Daj nam svoj živi krüh, samoga sebe.

Gospod Jezuš, pravica si... Mi krivico ljubimo, pravico zatiravamo. Močnejši iz slabejšega zajima moči, zdrav se naslanja na betežnoga, bogatec se bogati od siromaka, mladomi mora v grob viseči stavec pomagati. Gospod Jezuš, večna pravica, reši, reši svet vsake krivice.

Gospod Jezuš, ti si pot... Mi ne gledamo poti. Prek po najlepših gredaj, najbogatejših polaj, po sredini rodovitnih sadovnjakov svojega bližnjega spüščamo svoje strasti... Pošamlamo vse... Zlomimo vse... Vničimo vse, ka je düša mela svojega... lepoga... bogatoga... Gospod Jezuš, pripelaj nas na pot, pripelaj nas k sebi!

Gospod Jezuš, ti si vstajenje... Mi ne moremo, mi neščemo vstati... Neščemo pogleda v tebe opreti, bojimo se vstajenja, ar se borbe bojimo, borbe za tvojo čast i zmago tvoje Cerkve... Pogledni i osrčni nas ti Gospod, da vstanemo. Potegni nas iz mlačnosti, napuni nas s svojim ognjom.

* * *

Gospod Jezuš v Olt. Svestvi, ne povesimo več svojih oči pred tebov, v sveto hoštijo poglednemo, sveto hoštijo gledamo, sveto hoštijo vživamo pa živemo, varno hodimo na poti pravice i čakamo i mammo že zmago.

Kak piše bivši angl. farar od Olt. Svestva?

Faber Viljem je bio farar na Angleškom. Po včenju i iskanju istine je to najšeo i prestopo v katoličansko cerkev. Dosta njegovih farnikov je šlo za njim. Gđa je opravo potrebno včenje i zvršo duhovno pripravo, je posvećen za katoličanskoga duhovnika v družbi sv. Filipa Nerejskoga, to je med Oratorijanci. Vmro je v Londoni na velkoj stopnji svetosti. Spisao je mnogo. Njegove knjige pozna celi svet i se vči ž njih na posebno lübezen do Boga i zveličanja düš. Takšo posebno lübezen do Olt. Svestva diha tüdi njegova lepa kniga „Oltarsko Svestvo“. Z te vzemimo par reči, da si ž njimi žejno düšo napojimo. On etak piše od presv. Olt. Svestva:

„Oltarsko svestvo je magnet düš. (Magnet je železo, štero drüge reči k sebi vleče. Vr.) Med Jezušom i človečimi düšami postoji obojestranska privlačnost. Marija ga je potegnola z nebe doli. Naša natura ga je bole potegnola, kak natura angelov. Naše nevole so ga prisilile, da stopi k našoj ničevosti doli. Celo naši grehi so v gotovom pomeni privlačna moč za njega, da nam pokloni polnost svojega smilenja i svoje milosti. Naša pokora ga znova k nam potegne. Naša lübezen spremeni zemlo za njega v raj, vlečejo ga naše düše kak zlat vleče skopača z nepremaglivov silov. To je privlačnost od naše strani. Na drügoj strani pa on vleče nas k sebi po svojoj milošči, po svojem zgledi, po svojoj lepoti, po svojoj smilenosti, najbole pa po najsv. Olt. Svestvi.“

„Vsa privlačna sila cerkve leži v Jezuš i njegov največši kras je presv. Olt. Svestvo.“

„Presv. Olt. Svestvo je last človečih düš. To je njihovo na takši način i v takšoj tesnoj zvezi, ka ga niti Angelje ne morejo biti deležni. Olt. Svestvo je posebna skrivnost človeče nature, v šteroj je Jezuš glava ange-

lom. To je skrivnost, štero molijo i v štero poglednoti z tak velikov poniznostjov želejo. Z občüdüvanjom je premišlavajo i sprevajajo po celom sveti v rokaj duhovnikov. Oltarsko Svestvo se zove krüh Angelski... Angelje brez dvojbe nahranijo svojega düha z Olt. Svestvom po močnom, duhovnom obhajili... A vendar je Olt. Svestvo predpravica človeče nature, je magnet človečih düš.“

„Neki bogoslovci trdijo, da je Olt. Svestvo za Bl. Dev. Marijo bilo nastavleno, v prvoj vrsti za njo i bole za njo kak sküпно za vse lüdi. Jezuš je njo bole lübo kak nas vse sküпно, zato je Olt. Svestvo bilo pred vsem za njo nastavleno i kak se njoj mi zahvalüjemo za včlovečenje božega Sinü, se njoj moramo tüdi za presv. Olt. Svestvo.“

„Po nekom razodetju je Preč. D. Marija pri nastavljanju Olt. Svestva z Jezušovih rok sprejela sv. obhajilo i sv. hoštija je nespreminjena v njej ostala celi velki petek i potem do prišestnoga prvoga prečiščavanja. So celo bogoslovci, ki so mišljenja, da je hoštija skoz 15 let, v celom Marijinom življenju nespreminjena ostala, da je ona na te način en stalen, živ tabernakl postala za svojega Sina, kak je bila skoz devet mesecov pred njegovim rojstvom. I jaz priznavam, da na podlagi bogoslovskih i zgodovinskih mogočnosti jaz sprejemem te navuk...“

„Če je pa presv. Oltarsko Svestvo za Marijo nastavleno, te je duhovniška čast za presv. Olt. Svestvo stvorjena. Celo življenje nas duhovnikov se spuni po dužnostih i ceremonijaj, ki se tičejo presv. Olt. Svestva... Mi se moramo vsaki den na te ali ov način v Najsvetejše vtopiti. Mi se moramo Boga dotikati, i vsaki hip pripravni biti na službo neskončno čistomi bitji Najvišnjega, da ga nosimo okoli i delimo vernikom. Sveti Düh

je v naše düše nevidno znamenje napravo s svojim dletom, da smo vsikdar lastnina presv. Olt. Svestva. Skrivne čüde svetnikov se z našimi ne dajo primerjati. Oni so ga z tabernakla potegnoli, mi ga z nebe potegnemo. On se zdigne z keliha i se njim spüsti na jezik i mi ga pa visiko zdignemo, ga na tri tale vlomimo i ostane nezlomlen pa nas lübi zato, ka smo to šteli ž njim napraviti. Mi njemi zapovedavamo, da ide v kuče vmirajočih grešnikov, pa nas boga. Mi ga položimo na jezik grozno zamazanih skrivnih grešnikov, pa se niti najmenje proti ne postavlja. Ka so proti tem čüdam čüde svetnikov? Lomitev hoštije je vekše čüdo, kak vse njihove sküпно...“

„Marija ga je samo ednok potegnola z nebe, mi ga vsaki den potegnemo. Ona ga je samo tečas varvala, dokeč ne odraseo, a za nas je pa detinstvo svoje podugšao za celo naše življenje. Pa moremo mi v obraz svoje matere poglednoti i njej praviti, ka smo v tom pogledi več kak ona, ne da bi z ednim mislili na svetost, štero naša strahovita čast terja od nas? O v kak tesnoj zvezi moremo mi biti z Marijov?“

Jaz te lübig . . .

Jaz te lübig,
Vroče lübig,
Jaz ti slüžim,
Verno slüžim,
Jezuš skriti
V belom krühi. —
„Zagrešiti“ . . .
Pojmi tüji
So za mene . . .
A me gene
Vso trpljenje
Za tvo slavo:
Večno Zlato.

Pri mlatitbi.

Slika iz življenja.

Pri Sirotkovih so mašinali. Dnesden več ne poznajo mlatcov. Pika, poka, pika, pok, se samo v knjigaj čte, ne čüje se več. Če vsaki drügi z mašinom mlati, zakaj ne bi tüdi Sirotkov Ivan? Mlatca so krave privlekla na gümlö, peč je stala na dvorišči. Pri prevažanju mlatilnoga stroja je samo ta razlika bila, ka deca ne smela na dvorišče. Ivan neje nikdar dovolö, da bi se mlajši med starejše rivali. Neštärni so njemi to jako zamerili. Po pravici ne neštärni, nego neštärne. Ženske so se čobarile, rekši, ve bi pa mogo rad biti nedužnoj dečici, ne ka jo téra z grünta. Nema nikšega srca. Travnjakova Geta si je celö zgu-

čala, ka za tisti par falatov pogač njemi je žao, ka bi deca dobila. Njenih petero je najmre tam pri vsakom mašini, pa na vsakom gostüvanju pa pri vsakoj priliki, gde se je i pije. Pa jaj tistomi, šteri kakšega pošteenjšega falata ali mesa ali pa pogač ne prinese njej pod zobe. Njena deca se zato povsod naleküvala, da bi kaj dobila i če ne mogla, je vkrala. Po zgledi Getinih mlajših so se pa ravnala tüdi drüga deca. Zato so neštärne ženske ne mogle trpeti Ivana i ga grajale da joj. Gđa so zmašinali i delavci bili pri večerji, so si po navadi gučali od bodičesa. Bile sta dve stranki i edna ovoj včasi jako žerjavo povedala. Poslušajmo jivi.

Začela je Vrčkova Manka.

Na Malo mešo bom pá šla v Törnišče. Inda sam tüdi rada ta ro-

mala. Bog zveličaj pokojnoga gospoda plebanoša düšo, pri njih sam se tak lepo vsele spovedala. Letos bom pa ešče raj šla, bo euharistični kongres i prido mil. g. püšpek.

Ja, vi babe vsaki kráj oblazite, odgovorijo dečki, pa vam li nikaj ne hašni. Ste nevoščene, grajate vsakoga, srdite se z vsakim, za svete se držite pa ste hüjše kak vsi grešniki sveta!

Ka? vdarijo vmes ženske edna za drügov. Mi smo nevoščene, ka svojih hčeri po krčmaj ne püščamo, se zdere Ana. Bara njoj sekundera. Grajamo vse ponočnjake, ki okoli naših oken lazijo i nam rože kradnejo, ar dekle neščejo ž njimi gučati. Srdiš se pa ti Marko, ka ti svoje hčeri ne dam, skrikne med smejom cele hiše Vitkova Lena.

Dečke je to poparilo. Neso vü-

Križ — sv. Križ Kristušov — naše odrešenja i zveličanje.

„O Crux, ave, spes unica!“
 „— Sv. Križ, pozdravljen, edino vüpanje!“ —

Ob sv. spomini 1900 letnice trpljenja i smrti gospoda Jezusa, Kristuša; i ob milosti punom spomini našega odrešenja i zveličanja, se spodobi, da se spomnimo i, da ne pozabimo na najsvetejšo relikvijo — svetinjo kršćanstva, na križ, — na sv. križ — Kristušov; na njegov pomen za človeči rod.

Sv. Križ Kristušov sv. Cerkev poštuje i časti kak najvećšo svetinjo i najsvetejšo relikvijo kršćanstva i kak znamenje kršćanske-katolićanske vere, kak rešenje i zveličanje človećanskoga roda; kak najvećšo i najglobokejšo skrivnost. — Znak trpljenja na sveti. — Velike i globoke skrivnosti so v križi; i da je bomo ležej i globokejše razmili, pogledajmo križ v njegovoj zgodovini: križ v sramoti — križ v slavi — sv. Križ Kristušov — križ naše odrešenje i zveličanje; — križ večna znaga kršćanstva. —

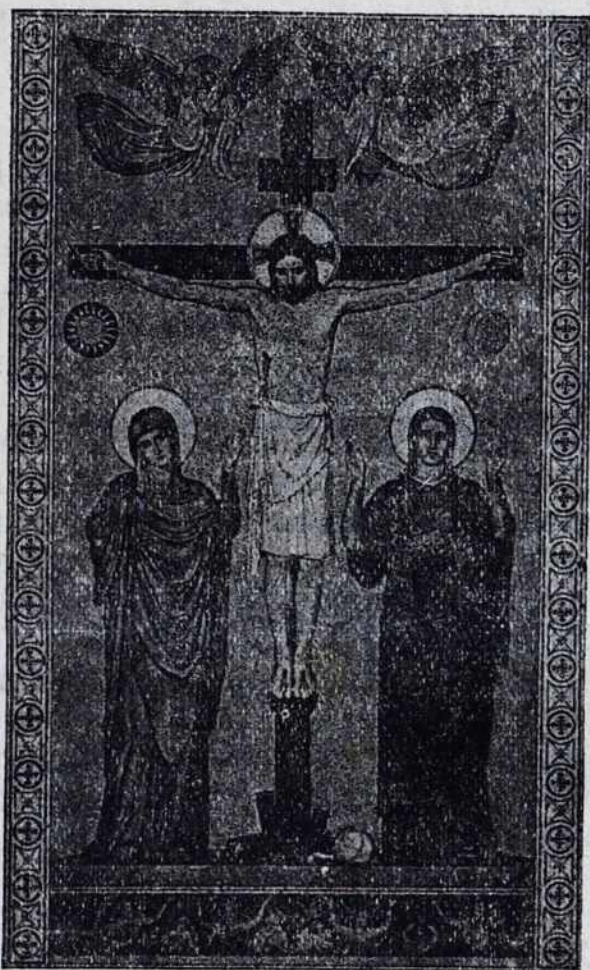
I.

Križ v sramoti. Križ je bio od najstarejšij časov orodje — šker naj-sramotnejše i najgroznejše smrti, kak dnesdén vešala. Zato je bio križ znamenje najvećše sramote; zanićivanja.

Strašno je bilo trpljenje i smrt na križi. 1. Prebili so človeka za roke i noge na križ, da je razpeti viseo na križi. 2. Rane so se na friškom zraku zvužgale i otekle, da so bile bolećine neznosne. 3. Vsa krv zavolo visenja je silila v glavo i prsi. 4. Zavolo neprestanoga krvavenja je človeka obišla slabost i strašna žeja. 5. Zdrobili i spotrli so čonte križanim. 6. Po 3 do 5 dni i ešće duže so vmirali na križi itd. Če samo to premislimo, vidimo strahoto i grozoto križanja. Poleg toga sramotenje, špotanje, od leve i od desne, ki je letalo na križanoga brez smilenosti, brez soćutja.

I s tov strašnov, groznov i sramotnov smrtjov so kaštigali süžnje, robe, puntare, ropare, morilce i druge velke grešnike. Celo poganskim i divjim narodom se je vidila ta smrt na križi pregrozna i prestrašna. — Cicero, poganski modroslovec sam je terjao, da se križanje odpravi. —

Grozovitost i strahota križne smrti je bila vzrok, ka je tüdi stara zaveza mela križ za znamenje sramote i ponižanja. „Prokléti je od Boga, ki na križi visi.“ — V. Moz. 21. 23. pravi sv. Pismo samo. — Kak pred strupenov kačov, takši straj i groza je obišla človeka pred križom! Iz toga je razumlivo, da se križa niti doteknoti ne so šteli. I tüdi Simona Cyrenejca so mogli

**Molimo te Kristuš i hvalimo te,
 ar si po svojem svetom Križi
 svet odrešo.**

pali već izzivati kak dozđaj. Bole mile sodbe so davali.

No ve zato ne trbe tak strašno krićati pa se norca delati, če mi kakši fret mamó, pravi Grajekov Nacek. A odgovor je bio še odloćnejši. Cela hiša je proti dećkom stanola.

Špot delate celoj fari. Po noći se steplete kak sove okoli. Pijanćujete, zapelavlete, kradnete. Po dnevi mesto dela dremlete. Tak so krićali v ednom koti. V drugom so se moški oglašili i resno pritrđjivali. Dosta žalosti nam dela mladina. Ženske majó prav pa niti vsega neso povedale. Najveć žalosti pa sramote nam dela mladina s tem, ka se v cerkvi preveć božno oponaša. Pri predgi gući; pri meši se smeje. Pred svojim Bogom niti ne poklekne na obe koleni. Gleda okoli,

gda so drugi v molitev vtopljeni i spravla celoj fari z tem grehom pre-kletstvo.

Ve smo pa vsi zato ne takši, se zagovarja Vulićni Tjaš.

Prav si odgovoro, pripomni hišni gospodar Ivan, ki je prerekanji šteo že konec napraviti. Ne so vsi takši. Tisti dećki, ki večkrat sprejmejo k sebi Gospodovo Telo, so bošega oponašanja.

Kak na priliko Kumekov Draš, ki se je pri ranoj meši prećisto, pri velkoj pa v krćmi druge pobijavo, zbada eden z med dećkov, ki je znan kak razbijać.

Ivan njemi odgovori. Tebe je zmlato, ar si si iskao to. Draš gotovo ne napravo dobro, da je bogao tebe i šo v krćmo. Vrag njegov si bio té. Ali to je bilo samo ednok. Većkratna

naravnost prisiliti, da je pomogeo Kristuši-križanomi, nesti težki križ. Ali ćudna so pota Gospodnova!

II.

Križ v slavi. — Na prvi velki pétek, kda je bio na križ razpeti Sin boži, Jezus Kristuš, zadnji obsojenec na grozno smrt križanja, je zašla sramota križa i je zasijala zarja njegove slave. — I od zdaj naprej, iz Kalvarije se blići križ, v najvećšoj slavi i diki. „Odpravljena je sramota križa nam glasi i predga sv. apoštol Pavel. (Gal. 5. 11.)

Odpravljena je sramota križa po bridkom trpljenju i strašnoj smrti Kristušovoj. Presv. krv. prelejana na križi za odrešenje i zveličanje sveta, je oprala tüdi sramoto na lesi križa i ga je pošćropila s ćastjov i dikov vekivećnov. I od toga ćasa je to znamenje, sv. orodje, šker odrešenja i zveličanja toga grešnoga sveta, posvećeno. Križ Kristušov je zbrisao sramoto s križa i njemi je podelo moć dike! Kristuš je postavio križ na najlepši i najmogoćnejši prestol v zgodovini človećega roda.

III.

Sv. Križ Kristušov. Kristušov križ — orodje našega odrešenja i zveličanja je najdragocenejša svetinja celoga sveta. — Zakaj? Zató, ar na Križi je Bog dovršo najvećše delo svoje smilenosti i dobrote, delo lübezni — odrešenje i zveličanje človećanstva. Zato, kak je Križ Kristušov dragi i lübi kršćanskomi sveti, ravnotak je mili božoj previdnosti. Kršćanski narodi i lüstva so žrtvovala i áldüvala svoje življenje za križ Kristušov, poganom i nevernikom. Boža previdnost pa je tüdi posvetila posebno skrb i brigo za Križ Kristušov.

Prvi kristjani — vućenci Kristušovi so posebno pošćivali kraj Kristušovoga trpljenja i smrti. I na tom kraji so posebno lübav skazüvali sv

spoved ga je popolnoma spremenila, iz pijanca i razbijaća je postao eden najmirnejšij i pošćenejšij dećkov vu fari.

Aha — se smehe zadovolno — Vrćkova Manka, Te de pa li vredno iti v Törnišće na euharistićni kongres. Ve so naš gospod v cerkvi povedali, ka de ravno zato to spravišće v Törnišći, ka zvemo, ka nam je Jezus i kak se moremo mi do njega držati.

Prav maš Manka, ponovijo ženske. Vse mo šle na kongres. Ka pa vi moški, vam ne za Jezusa, je pogledne z ostrimi očmi vsikdar jezićna Vetrova Ana? Te doma klumali, kak foringašov konj pri torbi sećke? Vi ste znam sami svetniki, ka se nikaj ne süćete okoli Gospodovoga oltara? — Je vas predosta, ka mo tam zadelvali — si olejša vest Vrćkove Manke mož, Toni. — Svetniki so, svetniki —

Križi. — Ali za vse to je zvedeo poganski cesar Hadrian (117—138. po Kr.) — Krščanstvo je šteo vničiti, zato je dao sv. Križ skriti i ga globoko zakopati v zemlo, da zbriše vsakši spomin na Kristuša. Prepovedao je tudi vsakše pohajanje i obiskavanje sv. krajov. Da bi ešče bole zatro krščansko vero, je na Kalvariji dao zozidati 2 poganskivi carkvi, edno boginji nečiste ljubavi Veneri i drugo Jupitri, najvišjemi poganskomi Bogi. (Socrates hist. eccl. lib. I. e. 17.)

Po letaj je bio pozabljen križ Kristušov, nišče je več ne znao za njega i bi ostao skrit, pozabljen, če boža previdnost nebi mela posebne skrbi za njega. Ali „nega modrosti, nega previdnosti, ne načrta proti Gospodi...“ (Preg. 21. 20.); človek obrača i Bog obrné. — I tak je boža previdnost rešila križ zveličanja i odrešenja, zavrženoga i skritoga od neprijatelov i sovražnikov križanoga Kristuša

L. 312. sta se vojsküvala casara Konstantin Vel. i Maksencij. Konstantin, ki je meo mnogo krščenikov-vojakov, šteroga si je boža previdnost zbrala za posebno nalogo krščanske vöre, je meo pred bitkov prikazen. Zagledao je križ na nebi v svetlobi i čüo je glas: „V tom znamenji boš zmagao.“ — Po tom božem opomini si da napraviti križ na svoje zastave i njegovi vojaki se v znamenji križa vržejo na neprijatela pri Milvijskom mosti pri Rimi i so ga popolnoma premagali. Konstantin da slobodo i prostost sv. cerkvi, krš. kat. veri, postane sam katoličan. Da zidati prve krščanske cerkvi. Tak je Bog dovršo moč sv. Križa.

Mati Konstantina dobi od Boga opomin, naj ide na sv. Kraje — v Jeruzalem i naj poišče sv. Križ. — Sv. Helena se poda v sv. deželo i da raziskavati, po skrbanom pozvedavanji, mesto, kde je bio zakopani križ Kristušov. L. 326. maja 3-ga najdejo tri križe. Vse tri položijo k betežnoj ženski, štera pri križi Kristušovom odzravi. Tak je

se šengarjjo dale ž njih ženske pa se na ves glas ržejo. Moj je takši svetnik, pravi edna, ka si mesto molitve pipo nažge. Jaz sirota nemam s kem hrane osoliti i deci najpotrebnejše obleke küpiti, vsako jajce mi odnese pa ta da za duhan. Včasi mi ešče malo zabela fali. K sreči ne bilo moža tü, ovak bi nastala nevihta. Možje so začali s pesnicami po stoli drapati i žene zavračüvati, ka je to grdo delo svoje može tak dolnositi. Dečki so se škodoželno smejali i pod stolom brsali pa si tak kuražo davali, kak do pomagali možkom, ka ženskam jezike zavežejo. Pripravljala se je bojna.

Zdaj stopi notri v hišo domača vertinja, prinese gor sükane pogače, Ivani moževi pa veli, naj posvet vužge, ka de včasi zvonilo.

Posvet vužgani Ivan obesi na

sv. Helena najšla i spoznala, križ, na šterom je Jezuš Kristuš trpo i vmro. Vekši tao sv. križa je ostao v Jeruzalemi, prečka pa je bila prinešena v Carigrad. Sv. relikvijo je nato oropao persijski krao Kosore II. i jo je dao prinesti v varaš Ktesifont. Njegov sin pa ga je vrno nazaj v Jeruzalem krali Harakliji 628. Sam casar je v slovesnoj procesiji 14. sept. 629. l., bos neseo sv. križ na Kalvarijo, da se poviša sv. Križ. I od zdaj je v najveškem poštvüvanji i česčenji po celom sveti. Mala skalinica sv. Križa Kristušovoga se nahaja tudi v farnoj cerkvi v Črensovcaj. Njegova slava i dika — i moč pa je po celom sveti. I milostne sadove smrti i trpljenja Kristušovoga pa že vživa človeči rod 1900 let: „Tak je Bog svet lübo, da je dao svojega edinorodjenoga Sina, da vsaki, ki v Njega vörje se ne pogübi nego má žitek vekivečni!“ — (Jan. 3. 16.)

IV.

Križ naše odrešenje i zveličanje. — To sramotno znamenje je boža previdnost zbrala za orodje, da zbriše sramoto iz toga sveta in človeče düše greh i da poviša človeka za otroka božega. — „Glej oča, že prihajam“. Ps. 391.

Križ si je izvolo Sin boži, da pokaže človečanskomi rodi, kakša strahota i grozota je greh, da Bog terja strašno trpljenje i smrt Svojega Sina, v zadoščenje za razžalenje, štero njemi je včiniło človečantsvo. — Kak pravi prorok Izajaš: „V istini on je noso naše nevole i prestao naše bolečine. Ranjen je bio zavolo naših krvic, vdarjen zavolo naših grehov... z njegovimi ranami smo ozdravljeni“. Iz. 53. —

Križ si je zvolo Sin boži, da zapre i zamaši peklensko jamo i nam odpré vrata nebeska. — „Sin človeči je prišeo, ka da življenje za rešenje mnogih“. — (Mt. 20. 28.)

Križ nam pove v smrti i trpljenji Kristušovom, ka je vredna človeča

drot, ki je viso ober stola i pozdravi celo hišo: Dober večer vam Bog daj. Bog daj! Hvalen bodi Jezuš Kristuš! Na vse veke. Amen! — Odgovorijo vsi. Oglasi se zvon, večernico zvonijo, Marijo pozdravlja celi katoličanski svet, ka nam je rodila Jezuša, Zveličitela.

Ivan naroči ženi, naj pripela deco v hišo. Pride šest malih, kak žvegle v orglaj. Pokleknejo, rokice sklenejo, poklekneti tudi stariša i skupno zmolijo Angelsko pozdravljenje. Po molitvi odidejo pali deca z materjov vö z hiše.

Kje so pa bila tvoja deca dozday — pitajjo Ivana sosedje?

Poslušajte, dragi moji sosedje i vsi poštvüvani dobrotniki, ki ste mi pomagali pri mlatitvi! Jaz se bojim Jezušove strašne obsodbe, ki jo je povedao z etimi rečmi: „Jaj tistomi človeki, ki edno dete spači. Bole bi

düša. „Ka pomaga človeki, če ves svet pridobi, svojo düšo pa skvari“. Mt. 16. 26.

Križ nam kaže neizmerno ljubav božo do človečega roda! „Tak je Bog svet lübo, ka je dao svojega edinoga Sina, da vsaki, ki vörje v njega, se ne pogübi, nego ma žitek vekivečni!“ — Jan. 3. 16. „Roke i noge so prebodjene na križi, roke iztegnjene v objem, ka nišče ne dvoji o ljubavi“. — (Sv. očevje.) „Lüdstvomoje, ka bi ti ešče mogeo včiniti, pa sam ti ne včino!“ Iz. 5. 4. —

Križ — trpljenje — smrt Kristušovo, to je rešitev večne i neskončne skrivnotne vganke: zakaj je trpljenje na sveti? — Za pokoro, za zdravljenje človeka grešnika; za zasluženje večnoga zveličanja. — „Ne li je teda trbelo trpeti Sini človečemi i tak idi gor v diko nebesko? — Luk. 24. 25. —

V.

Križ edina pot v večno življenje. Pot sv. križa, pot trpljenja, zatajüvanja i odpovedi je edina pot v večno življenje. Če bi Bog znao za ležejšo pot, bližjo pot i sigurnejšo pot zveličanja, bi nam jo pokazao. Ali nej ležejše — nej bližje, niti sigurnejše poti, v večni dom od „kralvske poti križa“. (Hoja za K. 21. —). Če što šče za menov priti, naj vzeme križ na svoje rame, zataji samoga sebe, i hodi za menov“. Mataj 16. 24. —

VI.

Križ znamenje večne zmage, vüp zveličanih, strah pogüblenih. Križ Kristušov bo dosegeo popolno svojo slavo i diko ešče komaj na slednji den! — „Te se bo pokazalo znamenje Sina človečega i bodo vzdihavali vsi narodje, kda bodo vidili prihajati Sina človečega v oblakih nebes!“ Mataj 24. 30.

To bo znamenje Kristušovoga zmagovalnoga pohoda na slednji den. — To bo večno znamenje Kristušovoga kralvstva! Križ, bo znamenje zveličanih na njihovom čeli. „Ne škodüjte ne zemli, ne morji, ne drevji, dokeč

bilo, če bi se potopo v morsko globočino!“ Jezuš neskončno ma rad dečico i trepeče za njihove düše, ka je nadužne obdrži. Sami spoznajmo, ka tej guči, kak smo je dozday meli, neso za ohranitev, nego za pogübitev deteče nedužnosti. Pa kelkokrat se ešče bole ružni, celo grdi, nesramni guči gučijo! Ki med takše guče püšča deco, sam je vmarja. Jaz neščem te odgovornosti nositi na svojoj düši, zato svojo deco zgonim v kamro, gda mam delavce, lücke pa na grünt ne püstim. Na Malo mešo pa z vsemi šestimi odromam v Törnišče. Naj je nahrani Jezuš s svojim svetim telom, ka vsi nedužni ostanejo.

Gda so po večerji Ivanovi delavci šli domo, so si na poti dogovorili, ka do na Malo mešo vsi šli k prečiščavanji.

ne zaznamujemo služabnikov našega Boga na njihovom čeli! Apok. 7. 3. Križ bo naj i groza pogüblenij, kda spoznajo, da so premagani i da je Kristušovo trpljenje i smrt za nje brez koristi. — „Joj nam, gore zrušite se na nas i gore pokrite nas.“ O se. 10. 8.

*

Ob 1900 letnici

„O sv. križ, bodi pozdravljen, naše edino vüpanje“.

*

„Tebe Kristuš molimo i Te hvallimo, ar si po svojem sv. križi svet odrešo.“ —

Oltarsko Svestvo i dühovniški naraščaj.

Izraelci so jeli v püščavi mano 40 let. Deleč od rodovitnoga pola so bili i pomrli bi od gladü, če njim Bog ne bi dao te hrane. Dosta več kak Izraelcom je Bog dao nam, ki tüdi živemo v püščavi zemelskoga življenja, v šterom si pripravlamo telovno hrano, nemremo si pa düševne. Poskrbo pa je neskončno Modri tüdi za düševno hrano. Oltarsko Svestvo, pod podobama krüha i vina skrito pravo i živo telo Jezüša Kristüša, s šterim je izvršo delo našega odrešenja na zemli i s šterim zdaj kralüje na desnici Boga Očé: to nam je dao za düšno hrano. Za delivca te hrane je odebrao grešnoga človeka, ki njemi je vtisno v düšo pečat božega služabništva. Mešnik je tisto sredstvo, ki se ga poslüži Bog, da nam samoga sebe da jesti.

Bole, kak Izraelci v püščavi brez mane, bi mi bili nesrečni, če bi ne bilo več božih služabnikov, dühovnikov. Što bi nam pa talao krüh življenja? Düše naše bi žejale po stüdenci božih milosti, ki se nahajajo v svetom Olt. Svestvi i ne bi bilo nikoga, ki bi nam te stüdenec odpro. V misijonskih krajaj düše tak želejo k sebi vzeti Jezüša, nego deleč je misijonar. Pa vnogi idejo k misijonari 70 do 80 km deleč samo zavolo edne svete meše, ednoga sv. obhajila, ednoga obiska božega Krala. O, kak bi tej kristjani bili veseli, če bi meli blüzi delavca božih skrivnosti, da bi jih lejko večkrat sprijali.

Veliko pomenjkanje dühovnikov je v mnogih krajaj. Pri nas šče zato ne tak jako. Ali pa si Bog ne poskrbi zadosta dühovnikov? O, Bog zove zadosta mladencov v sveti stan, nego denešnji od Boga odtüjeni düh se širi povsod i zastrupla srca mladine. Mnogo mladencov je že svet zvabo za seov, da neso poslüšali božega zvanja. Ali nega nikšega sredstva, da bi verne mladence, ki jih Bog šče meti za sebe, svet ne vlovno v svoje mreže, nego da

bi poslüšali boži glas i šli za Jezüšom? O, je sredstvo, je pomoč! To je presveto Oltarsko Svestvo.

Dühovniški poklic je velika milost. Da nam Bog da milost, ga moramo za njo prositi. Da dobri katoličanski dijaki postanejo dühovniki, moramo prositi Boga v sv. Oltarskom Svestvi. Mnogi so postali dühovniki, ar so pobožne düše duge vöre preklečale i premolile pred Najsvetejšim. Vsi katoličani smo dužni moliti, da nam Bog da dobre pastire, ki nas bodo vodili na pot zveličanja. Najbole primerno je, da ga to prosimo v cerkvi, pri sv. meši, obhajili. Iz celoga srca pravimo: „Jezüš, daj nam dobre dühovnike!“ Ali mislite, da nebeski Oča ne poslühne iz srca prihajajoče prošnje svoje dece?

Mil. g. Dr. Tomažič Jožef Ivan, knezoškof i naš ap. administrator, ki bodo na Malo mešo v Turnišči na prvom euharističnom kongresi v Slov. Krajini slüžili slovesno sveto mešo i držali slavnostno predgo.

Če se bodo za naše dijake zdigavale vsele prošnje k Bogi, dobri mladenci ne bodo zavrgli božega pozvanja, nego se bodo trüdili, da ne zablodijo na pot posvetnosti. Ka njim da moč, da jih ne zapelajo slabi tovariši v grešne družčine? Ka jih čuva, da se odpovejo grdim zabavam (kini, pijančüvanji itd.) S kem pogasijo v sebi ogenj nečistosti? Vse to pri njih napravi Jezüš, če ga v presv. Olt. Svestvi pogosto sprejemajo. Zato pa prosimo zanje: „Jezüš daj, da te bodo radi prejimali!“

Jezüš, daj, da pridejo k tvojemi oltari vsi, ki si je odebrao!

Ka piše bivša Luteranka od dobrih del i presv. Olt. Svestva?

Vučena bivša luteranska Nemica, plemenita Zezschtz Gertruda piše po svojem pristopi v katoličansko vero od dobrih del i presv. Olt. Svestva sledeče.

„Katoličanske cerkev je jedina prava cerkev; ka se od nje loči, je ne več cerkev i blodnosti zapadne . . . Kristuš je eden! — Vsakdenešnja sv. meša postavi Kristüša i njegovo rešilno smrt v središče vere i življenja, po njem i ž njim žive veren katoličanec. Kak se Kristüšova podoba sveti iz evangeliumov, ravnotak se bliščijo z katoličanske cerkve, z njene verske istine, ž njene meše: poteze pravoga človeka i pravoga Boga, zgodovinskoga i v nebi kralüvajočega Kristüša, tistoga, ki je za nas živo, trpo i vmro na zemli i ki je podignjen k svojoj diki, tistoga božega Sina, ki pod podobov prebiva v Olt. Svestvi med svojimi verniki. Katoličanska cerkev! Trditev luteranskih bogoslovcov: „Kristüšovo zaslüženje se zmenša i vniči v katoličanskoj cerkvi stem, ka so dobra dela zaslüžna“, to trditev luteranskih bogoslovcov ovrže vsaka meša, ki je glasna predga Kristüšovoga odrešilnoga i zadostilnoga dela. A Kristüšovo delo ne vzeme odrešenim moči za dobra dela. Vsaki, ki pozna evangeliome i epištote, zna, z kakšim povdarkom se zahteva v njih spünjavanje böže vole po dobrih delaj. (Luteranski navuk najmre pravi, ka so dobra dela nepotrebna za zveličanje i ka trbe samo tisto vervati ka je v sv. Pismi, to je v evangelijaj i epištolaj. Sv. Pismo pa nači pravi, kak luteranske vera. To šče tü povdariti povrnjena Luteranka. Op. Vr.) Z svetov resnostjov gučijo ravnotak tüdi Kristüšove prilike. Zato zahteva katoličanska cerkev v Kristüšovom imeni dobra dela. A ona vči „Dobra dela majo zaslüžnost od neskončno vrednoga Kristüšovoga zaslüženja, šteroga žive kotrige postanemo po posvečüjočoj božoj milošči. Kak rozga z trsta potegne svojo moč, da more dober sad roditi, ravnotak dobimo mi od Kristüšovih neskončnovrednih zaslüženj moč, da lahko zvršavamo zaslüžna dela, to je takša, štera majo vrednost za nebo i za naše zveličanje. Ta so takrekoč v Jezüšovo dragoceno krv namočena i odtec majo svojo vrednost i svoj pomen.“

Te lepe reči naše povrnjene sestre naj nam vužgejo gorečo lübezen do presv. Olt. Svestva, do sv. meše i sv. obhajila, ali prečiščavanja. Z tov gorečnostjov darüjmo na kongresi poslüšanje sv. meše za naše evangeličanske brate.

Evharistija in čisti zakoni

(V smislu okrožnice „Casti connubii“.)

„Jaz sem živi kruh, ki sem iz nebes prišel. Če kdo je od tega kruha, bo živel vekomaj“. (Jan. 6, 51.) Te besede Jezusove označujejo, da nam daje presveta Evharistija življenje, ki ostane vekomaj.

Življenje po presveti Evharistiji naj prejemajo tudi zakonski in to v odlični meri, ker je hišni zakon božja ustanova in ga je Jezus povzdignil k časti svetega zakramenta.

Presveta Evharistija podeljuje zakonskim milosti, da morejo dolžnosti zakonskega stanu do smrti zvesto izpolnjevati. Prva dolžnost zakonskih pa je, ohraniti čistost in neomadeževanost zakonsko. Čistost in neomadeževanost zakonsko je ustanovil Bog sam, ki je ustanovil zakon kot zvezo enega moža z eno ženo in določil namen zakona z besedami: Rastita in množita se.

Proti čistosti in neomadeževanosti zakona delajo tisti, ki enojnost in nerazdružnost zakona prezirajo in od Boga določen namen zakona na kateri koli način omejujejo. Takim je zaklical Odrešek sveta Jezus Kristus: „Od začetka ni bilo tako“. (Mat. 19, 8.)

Bolj ko kdaj prej so se pojavili krivi učenci v današnjem času, ki božjo ustanovo hišnega zakona zamejujejo in s pogubnimi nauki zastrupljajo vse vrste ljudi, posebno neučene in mlade; tem še posebno nastavljajo mreže, ker jih je lažje zaplesti in ujeti.

Sedanji papež Pij XI. so proti tem zastrupljevalcem in grobokopom družinske in človeške sreče dvignili mogočen glas v okrožnici o krščanskem zakonu, ki so jo izdali 31. decem. 1930.

Čistost in neomadeževanost zakona branijo papež z odredbami proti zmotam zoper dobrino zaroda in govorijo o grešni rabi zakona in o zločinu proti življenju nerojenega otroka.

Zabranjevanje zakonskega namena, da se rodijo otroci, je postal sramoten madež naše dobe. To zločinsko početje, kakor pravijo papež, se na zunaj opazuje po tem, da število rojstev v zadnjih letih zelo pada. Po pravici se imenuje ta vrsta grehov „bela kuga“, in nobena vojska bi ne mogla prizadjeti človeštvu tolike izgube, kot so posledice „bele kuge“.

Papež svarijo v okrožnici zakonske pred temi grehi, ko pravijo: Jezus je rekel nekoč: Pustiti otročiče k meni priti in ne branite jim. V našem stoletju pa se mnogi drznejo imenovati otroka nadležno breme in zakonce navajajo, da se ne po čisti vzdržnosti, ki je tudi v zakonu po soglasju obeh zakoncev dovoljena, ampak s tem, da naravno dejanje izpačijo, skrbno obranijo otrok. Ker pa je zakonsko dejanje po svoji

naravi namenjeno za rodno otrok, zato tisti, ki mu namenoma jemljejo to naravo in svojsko moč, ravnaajo proti naravi in delajo nekaj, kar je sramotno in v bivstvu nenravno in se tisti, ki kaj takega storijo, omadežujejo s smrtnim grehom.

Papež dobro poznajo navaden izgovor, s katerim se tako početje zagovarja. „Srce nam stiskajo“ pravijo v okrožnici „tožbe tistih zakonskih, ki jih tare huda edinščina in ki imajo veliko težavo s prehrano otrok. Toda žalostne premoženske razmere naj ne bodo prilika za še bolj žalostno zmoto. V vseh razmerah morejo zakonci s pomočjo božje milosti svojo nalogo zvesto izpolnjevati in zakonsko čistost tega sramotnega madeža obvarovati“.

Sicer pa izgovor na siromaštvo ne velja in je le znamenje verskega propadanja in nezaupanja v božjo previdnost. Lavantinski vladika, knezoškof dr. Andrej Karlin so v svojem pastir-

skem listu v letu 1931 pisali: Izgovarjajo se večkrat zakonski na siromaštvo, češ, da ni kruha za večje družino. Ta izgovor ne velja. Siromaštvo samo ni vzrok za malo število otrok ali za slabo vzgojo, kakor tudi bogastvo ni vzrok za številni zarod in za dobro vzgojo. Veliko je staršev, ki so v trdem siromaštvu vzredili veliko število otrok, premožni stariši pa malo in slabo. Kjer je poštenost in vesnost doma, se v kljub siromaštvu otroci dobro vzgojijo, kjer pa tega ni, tudi imetje nič ne pomaga.

Iz navedenega sledi: Upostavitev in zagotovitev zakonske čistosti in neomadeževanosti je mogoča le, ako se zakonci zatečejo k najzdatnejšemu viru božjih milosti, k presveti Evharistiji, ki jih bo prežela z močno vero in trdnim zaupanjem v božjo previdnost in globokim strahom božjim, da bodo mogli živeti nadnaravno življenje in se ogibati hudega.

Najsvetejšo Olt. Svestvo i dečko.

V naših cerkvaj vidimo, da ženske najbole idejo k sv. obhajili, moški bole malo, dečki pa skoro nikaj. Zakaj ne pridete, dečki naši, k Jezuš, zakaj ne pijete iz te vretine življenja? Lübi Jezuš Vas s takšim veseljom čaka kak drüge.

Dragi dečko! Ali si že gda mislo, kak je to nekaj velikoga, da sam Bog prebivle v naših cerkvaj, z ravno tistim telom, s šterim je pred 1900 leti po zemli hodo? Sam Bog, ki nas je stvoro, ki nas bo sodo, je med nami! Ali Vas ne spreleti pri toj misli — ne straj nego — goreča lübezen do Boga, ki se je tak ponižao da je med nami. Šče več! Vsaki čas sprejema prošnje i je pripravljen, da Ti bo v pomoč. Tak Te rad ma, ka Ti samoga sebe da za hrano düši. Ali razmiš i občüdüješ to Njegovo veliko lübezen? Zakaj se Jezuš vsega Tebi da? Samo zato, da bi Ti bio srečen!

Srečen! Na to reč dosta misliš, že od mladih let senjaš o sreči. Prav maš. Vej smo pa za srečo stvorjeni. Nego na poti k sreči je nevarno križopotje. Edni pravijo tü hodi, tü je sreča. Vidiš gostilno ob cesti, kupice zvenkečejo, kumbe se čüjejo, nesramne pesmi glasijo, zaslužek ide po grli... Tej dečki so tüdi šteli biti srečni. Nego zgübili so se s prave poti. Vej pa te

kratke hipe grešnoga veselja nemremo imenüvati srečo. Dragi prijateo! Tü neboš iskao sreče, nego našeo je boš na poti, po šteroj hodi pošteni krščenik. Srečo boš dosejno — časno i zlasti večno — s poštenim življenjom. Pošteno življenje je tisto, ki je brez greha. Vidiš, predragi, pot sreče se zove: Ogibaj se smrtnoga greha. Smej se, zabavaj se, veseli se, delaj ka ščeš, samo greha ne! Tak boš najšeo prvo srečo: mir vesti. Takše pošteno življenje se ti vidi lepo ali ne? Moraš pa se zanje malo potruditi. Premagati moraš grešna nagnjenja. Zato Ti je potrebna moč. Gde jo boš vzeo? Pri Jezuš! On Ti šče pomagati, da premagaš greh. Kem bole bo Jezuš Tebi blizü, tem dele bo greh od Tebe. Pri sv. obhajili se pa z njim najbole tesno združiš, kak pravi sv. Pavel: „Živim, pa ne jaz, nego Kristuš je, ki žive v meni“. Jezuš v Tebi bo pregnao greh od Tebe, da Ti bo svetlo srce.

Zdaj znaš, zakaj je Bog med nami i zakaj bi rad prišeo v tvoje srce; zato, da te očuva na poti sreče. Ali se Ti je ne zbüdila lübezen do božega Prijatela, ki tak vabi za srečov? Jeli, ka njemi rad spuniš žele: kak največkrat ga vzemeš k sebi, da se z Njim obraniš pred grehom. Ide se samo za tvojo srečo!

Socialni pomen presv. Olt. Svestva.

Presveto Olt. Svestvo nam je ne dano samo za našo lastivno dühovno blaženstvo, ne samo v dühovno hrano i podporo, ne samo kak popotnica v srečno večnost, nego je presv. Evharistija tüdi vezalje, ki nas drüži med seov kak brate i sestre v velko družino, ki nam v našij srcaj vužiga oni

nebeski plamen, iz šteroga shaja vsa družabna blaginja.

Presv. Olt. Svestvo nam postavi pred oči posebno eden važen navuk, da so vsi lüdje vednako vredni. Kak so k jaslicam prišli siromaški pastérje i mogočni, bogati Modri (Sv. trije krali), kak tüdi zdaj ob Jezušovej nazočnosti

premine vse tisto, ka lüdi v življenji loči, stališ i bogastvo, telovne i düševne jakosti; vsi so edna družina, zvezana po veri i lübezni do Jezusa.

Za vse je Kristuš nazoči i vse k sebi zové. Gdekoli prebivajo njegovi verniki, tam deli z njimi dneve veselja i žalosti, v bogatij i lepj cerkvaj, kak v siromaškoj misijonarovoj hižički, tam, gde je zapuščeni i pozabljeni od nezahvalnoga sveta. I povsedi se čuje zvok iz tabernakla: „Pridite k meni vsi, ki trpite i ste obteršeni i jaz vas bom poživo.“

Ka teda odločuje, da se sme što približati evharističnomi krali? Mogoče imeniten stališ, ali lépota, bogastvo ali drüge vrline? Ne, nego samo potreboča, bridkost, žalost, zapuščenost. I to je sküpná dediščina vse Adamove

decé, ki jo dobimo ravnotak v palačaj bogacov, kak v siromaškij hižaj. Zato se z vednakimi želami i vednakim hrepenjenjom približavlemo vsi, v svili i zlati, v raševini i platni. Jezuš pa sprejema vse, ar vidi v nas samo slabo, pomoči i podpore tak jako potrebno Adamovo deco.

I ka je šče pri sv. obhajili? Tü pri Jezusi premine vse, ka je sveckoga i to s šterim se

eden pred drugim povišavle; vsi sprevidijo, da so bratje i sestre med seov, šteri se hranijo od tistoga božega stola.

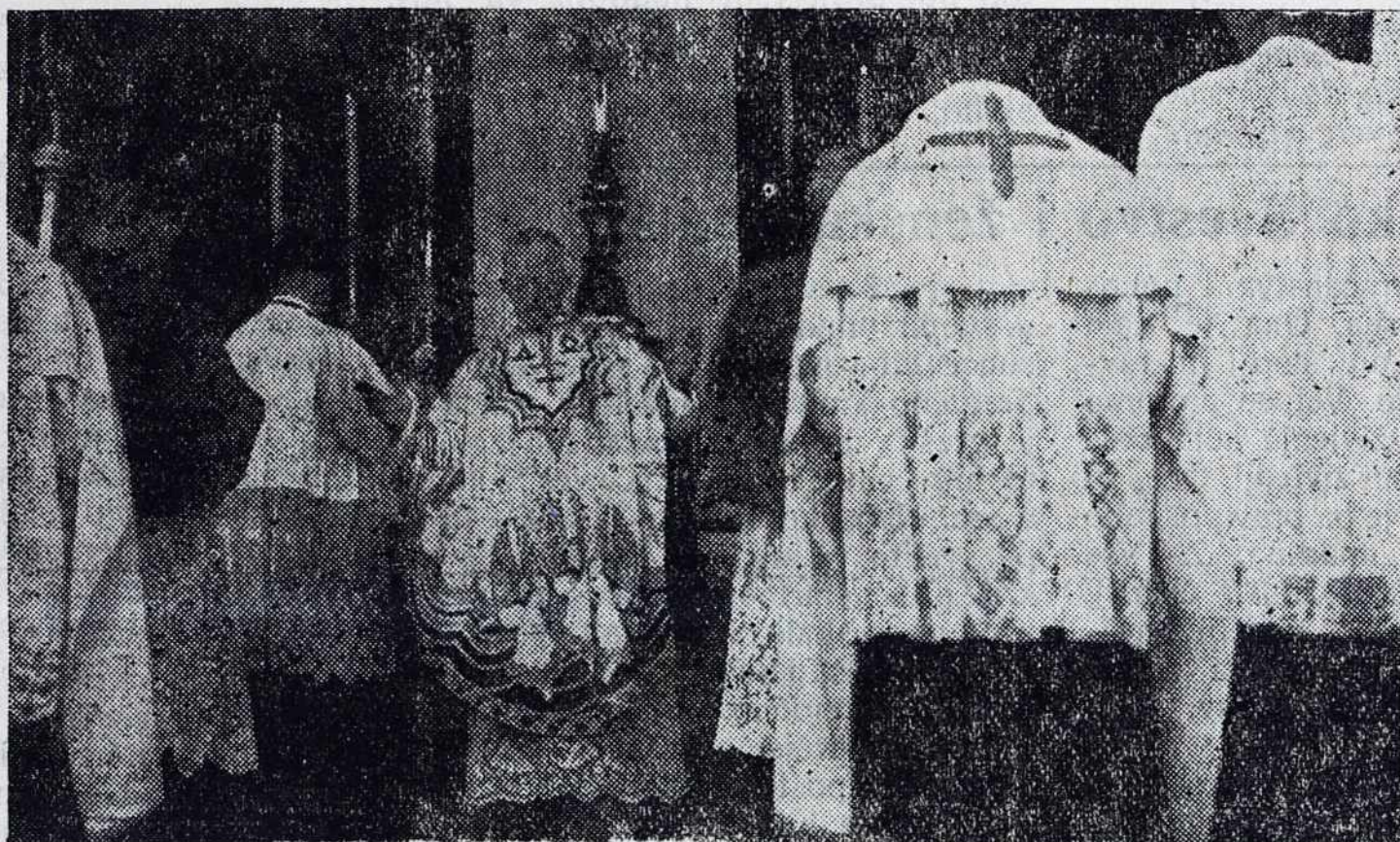
Razložek med stališi bo vsikdar na sveti. Vsikdar bodo višnji i nižnji, bogaci i siromaki. Sam Gospon Jezuš Kristuš nam je povedao: „Siromake te meli vsikdar med seov.“ Pa poleg düha pravičnosti i lübezni, ki premosti te razložek stališov, mora biti v človečanstvi nekaj sküpnoga i zvišenoga, pred šterim premine vse svecko kak praj i dim, nekaj nadnaravnoga, ki drüži vse to, ka je na sveti razdeljeno. I to višišo, združojočo moč mamó v presv. Olt. Svestvi.

Olt. Svestvo pa je šče posebno velkoga socialnoga pomena zato, ar vužiga v nas ogen lübezni do bližnjega. To je tista socialna sila, ki so jo v starom veki ne poznali zato je kralüvala kruta moč i sebičnost; to je tisti ožen, ki ga je Kristuš prineso na svet i šče, da té ožen med nami gori i

zvednači i premosti socialne razlike pa nam polehkoti bivanje v tom zemelskom robstvu.

Pri sv. meši zroči Zveličiteo samoga sebé nebeskomi Oči, pri sv. obhajili pa da samoga sebé za hrano našim düšam. Obakrat je olt. Svestvo zročitev samoga sebé za blaženstvo lüdi. „Vékše lübezni pa nišče nemre meti, kak da dá svoje življenje za svojega prijatela“.

Nekelko toga nebeskoga ognja pa se po sv. obhajili razlije tüdi v naša srca, ar po zavživanji njegovoga mesa in krvi postanemo Jezusi vednaki, da tüdi mi sami lübiamo svoje brate i sestre s tistov nesebičnov i požrtvovalnov lübeznijov, ki je tak krvavo žarela na križnom drevi i šče zdaj žari v skrivnosti presv. Evharistije.

Jezerodevetstoletnica našega odrešenja i biserna meša Dr. Jeglič Antona, nadškofa, v Ljubljani: Pax vobis! To je, Dr. Jeglič molijo pri sv. meši: Mir vam bodi.

Kdakoli je bila vera močna i živa, kdakoli je bila presv. Evharistija vernikom vsakdenšnjá dühovna jestvina, je tüdi lübezen do bližnjega bila tak močna, da je popolnoma spremenila i preidnačila vse življenje. Prvi verniki so se čutili kak edna družba --- tak nam pravijo Dejanja apoštolov --- i so se med seov bratsko oponašali. Združeni so bili v molitvi i evharističnoj daritvi sv. meše. Mlada, topla lübezen s šterov je Jezuš napuno srca prvij krščenikov, je bila telka, da so se vnogi odpovedali svojimi imanji, ga zročili apoštolom pod vodstvom sv. Petra i ž njim podpirali svoje siromaške brate i sestre.

Od toga časa je ostala ta lübezen draga dedščina vsej onij bogolübnij düš, ki so po sv. obhajili tesno združene z Jezušom. Ta lübezen je napunjavala mantrnike, kda so skrivoma na svojij prsaj nesli sv. popotnico svojim bratom i sestram v voze. Ta lübe-

zen je gnala, da so meli sküpná goščenja, gde so delili svoj krüh i živež z vsemi, ki so bili potrebni. I vsaka daritev sv. meše je bila združena z darüvanjom za siromake, dovice i sirote.

To zapazimo i v vsej kesnejšej časaj. Vsikdar je bilo sv. olt. Svestvo tisto ognjišče, pri šterom se je vužigala prava, požrtvüvalna lübezen do bližnjega. I to je šče dnesdén. Tüdi v našoj Slov. Krajini je vnogo socialne nevole, vnoge telovne i düševne zapuščenosti.

Nad vse nam je potrebna pomoč. Vsi se moramo zavedati svoje dužnosti i z djanjom širiti lübezen do bližnjega. Da pa bomo mogli zvršavati svojo nalogó, posebno moramo meti tesno zvezo s presv. Oltarskom Svestvom. Za vse nas valajo Kristušove reči:

„Jaz sem trs, vi ste rozge: ki ostane v meni i jaz v njem, té rodi dosta sadüj, ar brezi mené nikaj nemrete včiniti. Či sto v meni ne ostane, bo vö vrženi kak posehnjena rozga i pobe-rejo jo pa v ogen vržejo, dazgori.“ (Jan. 15, 6.)

Može iščemo.

Odposlanec rimskoga senata je prišeo v Nolo. Tü je šteo po svojem gostiteli može varaša na spravišče vküppozvati. Gostiteo je šo na pokopališče i je kričao v grobi ležečim možom. Se razmi, da nieden neje prišo k spravišči, Gostiteo je bio i drügikrat poslani. I tak je delao kak prvikrat. Zgodilo se je isto, nišče ne prišeo. Zdaj je šo rimski senator z Nolančarom i nemalo se je začüdivao, gda ga je te na pokopališče pripelao, na mesto mrtvih. „Tü počivajo naši može, zdajšnje pokolenje nema možov, ovak ne bi bili podvrženi Rimlanom“ je pravo senatori gostiteo.

Odločne, prave katoličanske može rodi presv. Olt. Svestvo.

Takšo mladinsko kompanijo potrebujemo.

Na Angleškem je protestantska oblast grozno preganjala katoličance. Glavni preganjalci i mantralci so bili vojaki. Stanovitna je pa bila v katoličanskoj veri edna kompanija, štera je tudi zbežala od brigade i prišla v Solothurn. Povelnik toga mesta je zahtevao od kompanije, naj zataji svojo katoličansko vero i prestopi k krivoj, državnoj. A kompanija je zavrgla njegovo zahtevo. Razsrdo se nato i je z orožjom šteo vojake prisiliti na odpad od prave vere, ki pa ne bi sprejeli državne vere, bi bili vrženi na že zloženo grmado, da na njej zgorijo. Bog je pa nači obrno. Povelnika je vmorila strela, grmado je pa razrušo viher. I vojaki? Odgovorili so, ka je Bog pokazao, da je njihova katoličanska vera prava, zato do se je tembole držali. *Voditela kompanije. Ars pa Viktor sta izjavila, da raj vmerjeta, kak od katoličanske vere odstopita. Isto*

je ponovila cela kompanija. Pa ka so gučali, to so tudi včinoli. Vsi so nagnoli pod meč svoje glave — od prvoga do zadnjega — pa dali svoje mlado življenje za tisto vero, štera nam dava najveksi kinč, Jezusa Kristuša, za plačilo vernosti. Presveto Olt. Svestvo je okrepilo te mladence, to kompanijo, ka je dala življenje za kat. vero i ka je postala sveta mantrniška kompanijo, ki jo Cerkev na oltar podignola i jo časti.

Takše kompanije dečkov potrebujemo naše fare. Vsaka fara, puno kompanijo. Kompanijo dečkov, ki do po kat. akciji branitelje vere, ki do najraj meli svojega najvernejšega Prijatela, Jezusa v Olt. Svestvi, se gostokrat ž njim združevali i ž njim vodili boj proti vsoj hüdobiji vu fari. Takše kompanije dečkov potrebujemo. Te bodo premagale v naših faraj tisto slabo, štero nas žalosti.

Oltarsko Svestvo i ženska mladina.

Veliki vzor krščanstva i ponos svete Cerkvi je Marija. Ona je nam kristjanom zvezda, po šteroj mi ravnajmo svoje življenje. Vsi se moramo trüditi, da bo naše življenje kem bole spodobno Marijinomi življenji. Ona, ki je najlepša Devica, je pa prav posebno vzgled tebi, ženska mladina. Za vse njene jakosti kak pobožnost, čistost, poniznost se ve, dekle, posebno trüdite. Posebno vam je Marija zgled, kak morate ljubiti Jezusa v sv. Rešnjem Teli.

Marija je živela za Jezusa, za njega se je žrtvovala, Jezus je bio začetek i konec njenoga življenja. Kda je zapüsto zemlo, njemi je Marija svojo ljubav posvetila prebivajočemi v sv. Rešnjem Teli. Sv. Euharistija (Jezus v hostiji) je bila sunce, v šteroga svetlobi se je radüvala Marijina düša vse dni, dokeč ne je prišeo slavni den njenoga vnebovzetja. Najlepši hipi Marijinoga življenja po Gospodovom vnebohodi so bili v tistih jütranjih vüraj, kda je bila pri sv. meši. Kda je njeni varivač apoštol Janoš opravlaov sv. daritev, je Marija v tihoj pobožnosti znova doživlala skrivnost betlehemske noči i veliko žaloigro na Kalvariji. Zdaj Marija vživa v nebesaj vedno navzočnost svojega Sina.

Vsi, posebno ti, ženska mladina, läbiš Marijo, ali ne? Živeti ščeš lepo krščansko življenje. Zato išči pomoči pri Mariji. Ona ti bo pokazala cerkev i pravila: „Ta idi k mojemi Sini, tam je pomoč proti sovražniki lepe, poštene mladosti, tam je vretina pravoga veselja. Ženska mladina najlepše läbiš Marijo, najbole posnemaš njeno življenje, če se okleneš Jezusa v sv. oltarskom svestvi. Jezus v Olt. Svestvi naj ti bo sunce, ki ti bo svetilo v srci.

Ja, ženska mladina, sunca iščeš v svojih mladih letaj. Sunce veselja, sunce läbezni, ki ti bo segrevalo srce, pregnalo kmico iz düše. To sunce ne je grešna zabava, grešna läbezen, ar to hitro mine i zapüsti šče vekšo kmico v srci. Nebesko sunce — Jezus — ti bo pa svetilo vedno, naj je samo ne zakrije oblak smrtnoga greha. Smrtni greh ti pa ne bo skalio sreče i mira vesti, kem raj boš Jezusa jemala k sebi. Jezus v sv. obhajili je močno orožje proti grehi. Zato rada prejemaj Jezusa, da ostaneš lepa, čista, poštena, nasledüvajoča Marijo. Kak je bila Marija pobožna pri sv. meši, tak tudi ti rada hodi v cerkev, rada moli pred tabernaklom, kde so kinči lepote i veselja, sreče i zadovolstva. Jezusa prejemaj tak pogosto, kak ti veleva läbezen do Njega.

Oni pa mi.

L. 1880. je obdržano neko spravišče v Rimi za puntarco Michel Lujzo. Neki slobodnozidar je pri toj priliki hvalo Lucifera, ka je zastavonoša denešnjega časa. Nato je skričao eden glas z med poslušalcov. Živio šatan! I petjezero jih je ponovilo: Bog je mrtev. Naj žive šatan! — V Genovi so leta dugo nosili slobodnozidarje pri svojih zborovanjih čarno zastavo, na šteroj je bila slika Lucifera. Predsednik slobodnozidarov, ki je za zastavov stopao, je razlagao: *Naš namen je, da šatanovo zastavo razobesimo na vsako cerkev i na Vatikan* (papovo palačo v Rimi). *Pride čas, gda bode vladar toga sveta, šatan, ki je naš gospod, premagao Kristuša, i se bo molo kak pravi Bog*. —

Jezušovi sovražniki šatana ščejo meti za Boga. Zato preganjajo njegovo cerkev v Meksiki, na Španjolskom, v Litvi i drugih državaj, v nekšoj maloji meri po celom sveti skoro, brez izjem. Šatan naj kralüje! To je njihov namen. Zato se zbirajo v društvaj „slobodnozidarov“, brezbožnikov, „komunistov“, „brezvercov“ i „slobodnomiselcov“. Nosijo pa ta društva ešče druga, bole privlačna imena tudi. Namen njihov je pa eden: ztrgati Boga, ki ga nosimo v srcaj po veri, strgati Boga, iz src i potem podreti vse cerkvi, te oropati, njihovo vrednost pa razdeliti med seov.

Mi pa, ki smo Jezušovi? Mi samo Jezusa spoznamo za krala i gospoda. Samo on je pot, druge poti ne. Ki ž njim ne hodi, zablodi.

Samo on je pravica, druge nega. Ki ne sprejme njegove pravice, v läži žive i vmerje.

Samö on je življenje, zvüna njega ga nega. Ki po njem ne žive, zapadne večnoj smrti, ki je puna večnoga trpljenja. Z svojimi božimi čüdami, predvsem z svojov božov läbeznostjov je posvedočo, da on i samo on je pot, pravica, i žitek, samo on i jedino on naš gospod i Bog, pred kem se mora vsako koleno vugnoti i tistih ki so v nebi, i tistih ki so na zemli pa še onih pod zemlov. Luciferova vojska brez njegovoga dovoljenja nikaj ne more drugo, kak trepetati pred njim.

Jezus Kristuš, večna Läbezen, prijateo grešnikov, läbiteo mladine, siromakov i betežnikov je jedini, ki se je dao vsem nam za hrano v olt. Svestvi. Nišče drugi, samo on. In ta hrana je klüč do odičenoga goristanenja i večnoga življenja, je klüč, ki pekeo za vedno zapre. Zato se bori šatan proti Jezusi, i njegovim vernikom, zato se vojsküje proti oltarskom Svestvi. Zato besnejo njegovi zavezniki proti tomi. Klüč njihovoga kralstva je v naših rokaj. To je peče... Ne dajmo ga z rok. Radi se prečiščavajmo. Po nedelaj i svetkaj bodimo vsikdar z gorečim srcem pri božoj službi. S tem mamö klüč v rokaj, ki pekeo zapre. Ne dajmo ga z rok! Nikdar ne! Z nikoj ne!

Prošnja.

Najponiznejše vas prosimo, dragi Slovenci, v imeni tistoga Jezusa, ki v Olt. Svestvi prebiva, poslühniteglas njegov, ki nam ga pošila po svojem namestniki, sv. Oči papi: podpirajte krščanski tisk, podpirajte Novine z naročivijov, z širjenjom i če mate občin tudi, z podporov. Krščanski list širi Kristušovo Kralstvo i podira šatanovo. To delajo z posebnov gorečnostjov Novine.

Olt. Svestvo v slikarstvu.

Potomci prviva dva človeka so izskazovali vero v edinoga Boga z darüvanjem. Prvovrstno blago, ka so najrajši meli, agnjeca, goloba itd. so darüvali Bogi. Glavne daritve so bile: Noetova, ki jo je darüvao po rešenji vesolnoga potopa, Abrahamova, ki je šteo darüvati svojega sina, Mojzešova, gda je potüvao s Izraelci itd. Ta darüvanja so kak predhodni simboli prve, bože daritve. I te simbol je bio problem, vganka, že za nekdašnje i je ešče za dendenešnje umetnike, kipare, podobare i slikare, kak bi bio izraženi na umetniški način. Tak vidimo na raznih slikah, podobah Noeta, Abrahama i Mojzeša kak darüjejo Bogi. — Za odrešenje poprijetnoga greha je bila krvava daritev samoga našega Gospoda na Kalvariji. I to preide v ponavljanje pri darüvanji sv. meše; to

darüvanje je prava daritev Bogi: Olt. Svestvo. Olt. Svestvo v cerkvenom slikarstvu je bila te kak glavna ideja umetnikov. Prvi pravi simbol Evharistije je naslikao svetovno znani najvekši umetnik Leonardo Da Vinci z znamenitov slikov: zadnja večerja. Za njim so bili: Znameniti kipar Michalangelo, slikar Rafael, Tizzian, Tintoretto itd. Zato vidimo razne slike, podobe kepece male, ki nam prikazüjejo kak simbol, to je podobo Olt. Svetva. N. pr. slika prikazüje službo božo, pri darüvanji se dühovniki ober kelika prikaže v svetlom oblaku Kristuš na križi. Ali pa slika prikazüje Kristuša kak drži hoštijo nad kelihom. Pa ešče razne druge lepe ideje Evharističnoga simbola se vidijo po slikah i podobah, ki si jih umetnik-slikar zamisli i naslika po svojem globokom verskom čüti.

Spored slavnosti v Turnišči.

1. *Sedmoga septembra* zadvečera prihod udeležencov iz lendavske fare i tistih, šteri žmetno hodijo i na Malo mešo ne bi mogli iti vred v procesiji.

Večer izpostavitve najsvetejšega Olt. Svestva i večernice. Najsvetejše de celo noč izpostavljeno i celo noč bo molba, pri šterom do se minjavale molitvi s pesmami.

2. *Na Malo mešo* zajtra ob šestih edna predga z mešov za tiste, ki sledkar nedo mogli priti. Pri toj meši de prečiščavanje za tiste, ki nedo mogli čakati vküpnoga prečiščavanja. Po toj meši sprejem procesij.

Procesije naj gledajo, da pridejo v Turnišče najkesnej do osme vöre. Družstva pa bratovščine naj vzemejo, nakelko je mogoče, s sebov bandere i zastave. Te lahko razvijajo samo te, kda do že blüzi Turnišči.

Ob polosmi se začne vküпно prečiščavanje. *Ob poldeseti velika služba božja*, štero opravijo sam prezvišeni novoimenüvani püšpek, dr. Tomažič. Po velkoj meši pa predgi bo par kratki govorov, nato pa obed.

Zadvečara ob trej procesija z Najsvetejšim, štero bodo nosili sam prezvišeni püšpek. Pri procesiji bo sledeči red: križ, šolarje, šolarice, dečki, moški, mladeniške Marijine družbe, dekliške Marijine družbe, dijaštvo, belooblečene deklice, dühovniki, Najsvetejše, pesmarje, mladenke i ženske.

Lepi red de samo tak, či de vsaki bogao reditele. Reditelje že pred procesijov lüstvo tak razvrstijo, ka mede zmešlavice.

Matere pazko! Či ma štere hči, do 14. leta belo obleko, naj pride v belo obleki k procesiji. Te nedužne stražarice Jezušove bodo davale pro-

cesiji posebno lepoto.

Po procesiji bo v cerkvi pred Najsvetejšim hvalodavanje. Po hvalodavanji se vdeleženci posamični far pali zberejo v procesije i odidejo v dühi pobožnosti domo.

Pesmarom. Pri velkoj meši bote vsi stali nendri blüzi harmonija, da bote vodili spevanje. Spevalo de toti vse lüstvo, vendar pa morate stalni pesmarje iz vsej far biti vküper, da dobro poprimete, da pesmi nedo prepočasi šle. Vse gg. školnike teda prosimo, naj pridejo s svojimi pesmari. Či pa sami ne bi mogli priti, pa naj pošlejo pesmare.

Nadale prosimo vse tiste, ki po faraj spevanja vodijo, naj párkrat sprepevlejo tiste pesmi, ka smo je v zadnjem Marijinom listi, odnosno v zadnji Novinaj objavili. Vsi pa si tisti Marijin list s sebov prinesite, ali pa si pesmi prepisite.

Vse k vekšoj diki božoj!

75 letnica Lurda.

Leta 1858. 11. februara se je Nevtepeno Poprijeta Devica Marija prvokrat prikazala siromaškomi deteti Bernardici Soubirous. Prikazen se je večkrat ponovila, pri zadnjem je Marija na pitanje deteta, ka je ona, odgovorila: „Jaz sem brezgrešno poprijetja“. Leta 1862. je cerkvena oblast po dugom preiskavanji razglasila, ka so prikazni Bernardetkine bile nadnaravne, to je od Boga. Z ednim je dala dovoljenje, da se sme zidati cerkev Mariji na čast. Leto poznej so se naselili v Lurdi redovniki „Misijonarje brezgrešnoga poprijetja.“ Leta 1894. je püšpek Tarbijski, kama Lurd spada,

küpo votlino Masabjesko, kde se je Marija prikazala, za püšpekijo, kak Marijino imanje. Prva cerkev je bila posvečena l. 1894. maja 19. v navzočnosti Bernadetke, ki je potem odišla v samostan Nevers i Lurda več ne vidila. Zdaj je že na oltar podignjena kak blažena. Gornja cerkev je posvečena l. 1876. julija 2. v navzočnosti stojezero romarov. Dolnja cerkev je pa posvečena l. 1883.

Gda so se prikazni vršile, čeprav je i cerkvena i civila oblast zabranjüvala obiskavanje votline, je vendar od 15 do 20 jezero lüdi obiskavalo prostor prikazni. Prvi romarje so prišli l. 1863. Prvo podobo Nevtepepe je blagoslovo tarbski püšpek v navzočnosti 20 jezero romarov l. 1864. Toisto leto je prišla sosedna fara Toubajac z betežniki na romanje, pri šteroj priliki sta dva betežnika na čüden način ozdravela. Leta 1866. je prišlo 20 organiziranih romanj v Lurd, a od l. 1867. pa vsako leto brez pretrganja hodijo romarja do denešnjega dneva v Lurd.

Od leta 1882. do l. 1914. je ozdravelo v Lurdi 4445 lüdi. Ozdravljeni so sledeči betegi: 285 živčni, 833 jetike, 694 črevni, 106 srčni i slabo pretakanje krvi, 182 nedühe, 630 možganskih, 155 kostni, 206 sklepni, 42 kožnih, 55 slepcov, 24 nemih, 32 glühih i drugih vnoгих betežnih na raki, protini itd.

Od celoga sveta hodijo sem zdravniki, da preiščejo zdravljenja. Od leta 1880. do 1929. se je obrnolov Lurdi 5512 zdravnikov. Ti zdravniki vsaki beteg, šteri se ozdravi, preiščejo strogo znanstveno i to ne samo, gda se zgodi ozdravljenje, nego pazijo na betežnika celo leto i samo potom dajo vö svoje mišljenje. Dr. Wallet je ustanovo mednarodni zdravniško zvezo, štera v dvema letoma svojega obstoja že ma 1685 kotrig. Lani je pristopilo k toj zvezi 200 kotrig. Zveza ma svoj list pod naslovom „Bulletin de l'Association Medicales“ (Poročilo zdravniške zveze).

Romarov je prišlo dozdej po železnici z posebnimi vlaki desetmilijonov, z navadnimi vlaki, peški, z kolami, potači, motori pa dvajseti milijonov, to je sküпно treseti milijon lüdi. Letno obračunajo na lurdskom kolodvoru okoli milijon kart.

Posebni vlakovi je prišlo dozdej 9703 i tej so pripelali okroglo desetmilijon lüdi. Ovo leto, l. 1931. je prišlo 320 posebnih vlakov i je pripelanih 225 jezero romarov. Ka se je Lurd podigno, ne trbe praviti. Število prebivalstva je naraslo od 4000 na edenajset jezero.

Te kratek popis naj slüži pri vseh düšicaj, ki ljubijo Marijo, v dokaz, kak milostivna je njena materna roka, zato pa naj položijo v njo svoje popolno zavüpanje.

Naša mladina v bodočnosti!

Približuje se jesen. Stvoriteo je obdarüvao prirodu z obilnostjov. Ka še nej prineslo svojega sada, ga bo že v kratkom.

Če gledamo, kaj je prineslo lepši sad, bomo priznali, da mi nismo večinoma darüvali Bogi vsega. Bog je blagoslovo i narava je rodila. Naši dečki pa tüdi nešterne deklee se začnejo odtüjiti Bogi. Če stopimo mnogo nedelskih popoldnevov v cerkev večernicam, vidimo na žalost tak malo dečkov, v cerkvi, da bi lahko povedali število, ki pa je jako malo. Če pomislimo, da naši dečki majo povsod prvo mesto v cerkvi, pri procesijah i tüdi pri vseh drüghih svečanosti. Dečki to je nazadnjaško. Moramo gledati, da izpopolnimo vrste naših dobrih dečkov. Koliko Marijinih kongregacij za dečke mamo v Slov. Krajini? Pri tem naj nam bodo za vzgled naše deklee. Koliko župnij je v našoj krajini, toliko Marijinih drüzhb majo. Dečkovske Marijine drüzhbe pa tüdi če se ustanovijo, na žalost pešajo. Dečki to je ne junaško. A naša oblüba naj bo, predno bodo sejali naši ocevje jesenko setev, naj bo v vsakoj fari edna Marijina kongregacija za dečke. Kje je vstanovljena, tam naj oživi, kje je še nej, pa jo vstanoviti. Tam kje pa delüjejo naj pridno napredüjejo ino razširijo svoje vrste. Dečki, šteri nemate vole v Marijino kongregacijo, pa bi radi sodelüvali v poštenih drüzhbah, vstanovite si dečkovske odseke pod Katoliškov akcijov. Dečki, junaško naprej v veselo delo za bodočnost. Drügi sovražniki vam bodo nagajali i vas zasmehavali. A mi verno svojim načelom slüžimo svojimi Bogi, Matericerkvi i vsemi dobromi za narod. Mogoče bi se najšeo, šteri bi obvüpaol z verov v bodočnost ino odgovoro „Meli smo prvo, so nam vzeli, meli drügo, so nam vzeli, zdaj več ne delamo“. Ne tak dečki. Kimbole se bomo nevolivali, tem hüjše za nas. Trebe odločno nastopiti pred javnostjov. Pokažimo celomi sveti,

da smo sinovi kmečkik ocevov, svoje vernosti i poštenosti pa ne izdajmo. V celoj Slov. Kraj. naj se vrši boj proti vsemi slabomi. Kimbole bomo popüščali i držali križem roke, tembole se bo vgnjezdo sovražnik v našo bližino.

Drügo delo naše mladine naj bo „Treznostna akcija“, ki ma namen zdraviti tisto strašno bolezen našega lüdstva, pijančüvanje. Koliko mladih lüdi je že šlo na drügi svet, zavolo te bolezni. Koliko gospodarov zgübilo premoženje, čast, dobro ime i nazadnje vero. Koliko nesreč je kriv alkohol, koliko vmorov se zvrši po alkoholi. Dečki, naša trezna vola naj bo, vživati alkohola nigdar več, ali jako zmerno. Trezni lüdjje se zavedajo vsega ka delajo. To troje bomo združili. Prvič Marijine kongregacije, drügič dečkovske odseke v kat. akciji i tretjič treznostno akcijo v edno močno organizacijo. I kda bo združeno to troje i če bomo vpoštevali dečki vse to troje, te bo postala naša mladina srečna. Marijine kongregacije za düševni razvoj. Dečkovski odseki ino treznostna akcija bota pa slüžile našoj mladini za krepitev düševnoga razvoja i za telovni razvoj pa vsakomi za izobrazbo predvsem pa nam mladini. Dečki oprimimo se toga i hodiimo v te pošteni boj za čistost svoje düše, svojega tela, za ohranitev svoje vrednosti, za svojo popolno moč. Brez boja nej zmage i brez zmage nej slave.

Tü sem povedao svoje mnenje od dela mladine v bodočnosti. Što šče biti srečen, naj stopi med naše vrste v sveti boj. To bo edna najlepša organizacija v našoj krajini. Dečki, v šteroj fari bo največša vrsta teh pravih borcov za Kristuša? Začnimo to delo za lepšo bodočnost!

T. H.
kmečkiki dečko.

Glad v Rusiji.

Či poglednemo svetovno karto, bomo včasi vidili na njoj, da ma Rusija največ ravnice. Po teh ravnica j tečejo največše reke, zato bi se moglo pričaküvati rodovitnost teh ravnica. I v istini Rusija je jako rodovitna zemla. Dugo časa je nosila ime žitnica Evrope. Zdaj pa je prišeo z te zemle, s 160 milijoni prebivalcov, glas, da v tom vladu glad. Največši glad ravno v Ukrajini v najrodovitnejšem kraji vse države. Tam kmetje, šteri pridelavlejo pšenico i tüdi če je dobro obrodila, nemajo zadosta krüha. Lüdjje hodijo okoli oslabljeni od glada. V vekših varašaj nega niti posveta.

Pitamo se začüdeno: Kak je to mogoče? Bogat kraj, žito je dobro obrodilo a zopet glad?

A to je gola istina. Velki ruski narod ma to zahvaliti zdajšnjim gospodarom — komunistom ali kak se sami zovejo — boljševikom. Boljševiki so se navzeli za sveto, da samo oni edini znajo urediti državo, v šteroj bo vsaki zadovolen, ar bo vse sküпно.

Ali zgodilo se je inači. Oni so, v istini proglasili vse za sküпно, ali vse je v imeni sküпnosti vzela v roke država to je komunistična stranka. V toj stranki se nahaja par milijonov lüdi, a izven te stranke prek 150 milijonov. Teh par milijonov lüdi ma vse pravice, a drügi samo düžnosti. Tej kmetom odvzemajo zemlo i silijo celo ves, da sküпно obdelavle zemlo. Što zna, ka je to kmet i ka znači opravlati teška kmetska dela, si lahko misli kak se teško dela na toj zemli, ki je vsakšega ali pa nikoga. Pa če kaj bouše obrodi, se dosta potroši ali skrije, ar vsi znajo, da pridejo komunisti z vojaki i odnesejo žito v mesta, v varaše, odked bi zdaj vsi mogli dobiti hrano. Ali kelko se med potjov zapravi, kelko spokradne i pokvari. Ono pa ka ostane, se nemre deliti, ar komaj dojde, za vojsko, komuniste i deli varaškoga uradništva. Kmet dobi malo ali pa nikaj. Če ne bi zatajo malo hrane, bi sigurno milijoni vmirali od glada.

Štatistika dolnjelendavskoga dekanata za 1. 1932.

Župnija, ekspozitura	Število ver-nikov v žup.?	Rojenih?	Nezakon-skih?	Mrtvih?	Zdanih parov?	Izstop iz kat. cerkve?	V štero vero izpoved?	Pristop v kat. cerkev?	Iz štere vero izpovedi?	Število vmorov?	Štev. samo-umorov?	Število sv. obhajil?	Štev. naročnikov Novin 1. 1933.?	Štev. naročnikov M. List 1. 1933.?	Štev. naročnikov M. Ograček 1932	P r i p o m b e
Dolnja Lendava	11000	337	28	161	99	1	Staro kat.	1	evang.	—	—	38400	130	130	90	Izstop iz kat. cerkve zavolo ženitve.
Hotiza	914	36	—	16	14	—	—	—	—	—	—	6000	22	83	24	
Velika Polana	1876	39	—	29	26	1	Stare kat	1	evang.	—	—	18966	66	174	50	
Črensovci	5425	208	9	97	43	—	—	—	—	3	—	36000	319	651	280	
Beltinci	8384	283	14	134	79	—	—	—	—	2	—	39000	367	545	144	
Turnišče	5000	167	2	95	46	—	—	2	evang.	—	—	29700	221	506	117	
Bogojina	3000	57	2	31	17	—	—	—	—	—	—	24000	172	234	41	
Sküпно	35599	1124	55	563	324	2	—	4	—	5	—	192066	1297	2323	746	

Prebivalstvo je naraslo za 564 düš.

Politični pregled.

Pogajanja za vreditev Srednje Europe. Dr. Dolfuss, avstrijske republike kancler i Mussolini, talijanske vlade predsednik sta se sestala v Riccione poleg Riminija, kopala, veslala pa tudi politizirala. Dogovorila sta si prej sledeče:

1. Avstrija i Madjarska se združita v gospodarsko enoto (edne cene blaga, edna carina itd.), šteta bi se naslanjala na Italijo, ali po domače povedano, šteta bi vodila Italija.

2. Avstrija i Vogrska bi nazaj dobile svojega casara odnosno krala, če bi bila potrebčina. Mogoče se ide za kakšo ženitev.

3. Avstrija, Madjarska i Bolgarska sklenejo pod vodstvom Italije gospodarski blok (stalna vekša pogodba) s gospodarskim blokom Čehoslovaške, Rumunije i Jugoslavije pod vodstvom Francije. Z toga predloga se vidi, da bi vodili Srednjo Europo Francija i Italija, vse ove države bi se pa dale voditi. Italija i Francija bi se s tem vodstvom zadovoljile i tudi zmirile med sebov, ar dozdej nemata ešče medsebojnoga prijateljstva.

4. Gda bi se ti bloki stvorili, bi se začele granice preminjavati, ali kak je De Jouvenel, bivši francoski veleposlanik v Rimi, povedao, bi se stvarjale neutralne pokrajine. Neutralna pokrajina se zove tista, šteta vse države lahko rabijo ne da bi trbelo to komi javiti.

Gde pa namenijo takše neutralne pokrajine stvoriti? Edna naj bi prej bila v Sloveniji na Gorenjskom z tistov železnicov, šteta vodi iz Jesenic mimo Bleda v Italijo. Druga pa naj bi bila prek Hrvatske. Prva bi vezala Avstrijo z Trstom, druga pa Madjarsko z Rekov. Obe državi bi dobile v najem en del pristanišča i bi lejko mele svoje trgovske ladje pod svojimi zastavami. — Samobsebi se razmi, ka če Italija zahtevle z tela naše države neutralne pokrajine za Avstrijo i Madjarsko, mamu tudi mi pravico kaj takšega zahtevati od Avstrije i Madjarske. Stara je naša zahteva po koridoru prek Szombathelya do Bratislave. Zakaj se ne bi ponovila kak i prek Monoštra i Radgone? Bodimo pravični. Nišče naj nema teka po tistom, ka je našega, če nešče zbūditi našega teka po njegovom. Edno je pa jasno, najmre potrebčina, da se gospodarstvo Srednje Europe v red postavi. A v dosego toga namena ne je potrebna sprememba granic, nego sprememba sovraštva proti državi. Vlübezni naj se srečavajo narodje i države, te brez blokov i gospodarskih enot v najkračšem časi v red postavijo zavoženo gospodarstvo.

Nevole potlačenih narodov v Rusiji. Liga potlačenih narodov v sovjetskoj Rusiji je tožbo poslala na zvezo

narodov, v šteta iznosi tisto strašno trpljenje, ka majo narodi pod boljše-viki prestati.

Sovjetska vlada je odredila, da po varašaj mora vsaki stanovnik meti legitimacijo. Te legitimacije izdaje komunistični policija. Komi je ne da policija, tisti more varaš zapüstiti i oditi na vesnice. Po vesnicaj je pa strašen glad, ar je vlada vso zrnje pobrala od kmetov, da prehrani varaše.

Kmetje, ar doma nega krüha, sili jo v varoš. Na jezere se spravi v čupore, da si poiščejo gde falaček krüha. Vlada je pa preganja. Samo kozakov je pregnala iz svoje rojstne zemle, z Kubana 45 jezero.

Glad je grozen. Od 3000 lüdi jih 20 vmerje dnevno že v bogate Ukrajine nešterih pokrajinah. Vmrlo jih je že več stojezer. Ka pa bo ešče sled-

kar. Krüha dobi delavec samo 600 gramov na den, drugi pa komaj 300 gramov. Na desetjezere delavcov je odpüščenih, ki tudi jela nemajo. Smrt gladi grozno kosi. Ta tožba se dokončava s sledečimi reči: „Brezvüpnü položaj, v šteta se nahaja prebivalstvo v krajaj pod sovjetskov Rusijov, posebno v Ukrajini, v kozačkih naselbinaj, v Georgiji, Aserbedžani, v krajinaj na južnom Kaukazi, v Turkestani i v tatarskih pokrajinaj kre Volge, sili nas na to, da se pritožimo vladam i javnomi mišljenji vseh civiliziranih držav i narodov, naj obrnejo svojo pazko na nedopovedljivo trpljenje našega naroda, šteta je žrtev krutoga ruskoga komunizma“.

Ne svedoči nam mogoče jasno to pismo, ka tam, gde so Boga zavrgli, je samo krivica i nevola doma?

Slovenska Krajina.

Samo trije. Naše širitele smo oprosili, naj nam do konca augusta pošlejo notri imena naročnikov pa pri vsakom naročniki naznanijo, keliko naročnine je že šteta plačao. Dozdej so samo trije širitelje spunili svojo dužnost. Ka more biti tomi zrok? Ne odlašajte s tem popisom!

Lipovci. V soboto vnoči pred dokležovskim proščenjom so nas obiskali kokošeči prijatelje. Obiskali so šteta hiže sredi vesi i „küpili“ so prek 40 glav, samo ka so nikaj ne plačali i ne povedali niti zbogom. Pri ednoj hiži so letos že štrtič bili. Takših ponočnih gostov si več ne želemo!

Strela je v večih mestaj vdarila notri pri preminočoj nevihti, ali vekšega kvara nigde neje včinila. V Beltincih je včesnola v Smolkovo kravo, v Črensovcih v drevo i törem.

Sada je, hvala dobromi Bogi, dosta letos v Slov. Krajini. Cena je 2 Din kg. Priporačamo vsem, ki majo dober zimski sad, da ga čuvajo i gor shranijo na pozno jesen. Ki so blüzi Črensovec, ga lahko do sprotolja držijo v sühih kletaj Našega Doma, če so kotrige Hranilnice ali Agrarno-gospodarske zadrüge. Na sprotoletje je jako velika cena dobrega sada.

Dober tanač vsem kotrigam agrarno-gospodarske zadrüge. Gospodarska zveza v Ljubljani se je obrnola na našo zadrugo i jo oprosila, naj nej večkrat sporoči, ka majo njene kotrige k odaji. Ona spravi v peneze vse njihove pridelke. Oprosimo zato po vesnicaj naše zavüpnike ali odposlance, naj nam javijo v Črensovc, ali Soboto, keliko žita, pšenice, ovs, sada, graha, krumplov, živine, svinj bi meli k odaji. Mi javimo dale i se dobi vsikdar boša cena, če se več ponüdi na odajo. V Novinaj pa bomo naznanjali, kakši odgovor dobimo.

Stalen urednik Novin. Nekak je v „Slovenci“ izrazo želo, va bi Novine mogle meti stalnoga vrednika. Njemi odgovorimo: 1. takšega nema nieden list, se vredniki po potrebi preminjajo; 2. siromaštvo ne dovoli redno plačanoga urednika; 3. glavno pri listi neje to, da ma stalnoga urednika, nego to, da je dobro vrejüvan. Te glavni namen pa Novine skušajo leto za letom vsikdar bole dosegnoti. Če pa šteta šče biti brezplačen vrednik, ki ga bo vodila samo lübezen do prebivalstva Slov. Krajine i je praktičen katoličanec, naj se javi, se sprejme drage vole. Novinarska čast i dužnost je, kak so sv. Oča povedali, en deo dühovniške, Kristušove časti, ar mora povsod toga božo pravico glasiti ne gledoč na levo i desno i brez bojazni zamere. Denešnja doba potrebüje celoga kristjana povsod, predvsem pa pri vrejüvanji krščanskih listov.

Nogo si je potro Hozjan Ignac v Trnji. Spadno je z oslice. V sobočkoj bolnici so njemi nogo v gips djali.

Zgüblen je eden džek v Beltincih do sred pola proti Odrancom aug. 25. Što ga je najšeo, naj naznani na vredništvi v Črensovcih.

Dečinski den se letos ne bo obhajao v Črensovcih, nego v Turnišči ob priliki kongresa. Sem pridite zato draga dečica, tü poklonite Marijiki svoje rožice. Te rožice so: sv. obhajilo i goreče molitve za čistost i treznost mladine. Dečica pridite i se prečistite pa molite v te namen.

Zahvala. Vsem gospodom dühovnikom, uradnikom, bogoslovcom, akademikom i dopisnikom iz kmečkoga stana se toplo zahvalim za članke i dopise, ki smo je dobili za to številko Novin. Presv. Olt. Svestvo naj vam vsem bo plačnik. — Vrednik.

Romanje k Marija Lovreti. Sept. 9. po meši idemo z črensovske cerkve i se počakamo v Išovcih. Drugi romarje naj nas počakajo na bregi pri kapeli pri M. Bistrici, ka v večšem številu idemo v romarsko cerkev.

Premeščeni so g. Radoha Jožef, prefekt z Veržeja v Razkriž na ednoleten oddih, da si slabo zdravje popravijo. To njim tudi iz srca želemo.

Zahvala. Podpisani se najiskrenejše zahvaljujem vsem dobrotnikom, ki me v sedanjih težkih časih podpirajo s svojimi prostovoljnimi prispevki v mojih študijah. Posebno se še zahvaljujem g. Jožefu Vinčec posestniku v Trnji i pa vrlim amerikancem gg. Jožefu Vinčec, Kalmanu Kolenko, Antonu Ritlop i Ivanu Horvat vsi v Kanadi. Bog naj vsem stotero poplača. — Drago Žižek, bogoslovec.

Na „ženska učiteljišča“ naj nišče ne da svojih hčer spisati, ar je država zavolo preobilnoga število učitelic 1. razred po vsoj državi zaprla.

Dobrovnik. Prometno ministerstvo je odobrilo zgraditev nove telefonske centrale v Dobrovniku. Zdaj ma priti na vrsto ešče Bogojina, kak se občina pogodi z oblastjov.

Preselitev davčne uprave. Davčna uprava v Dol. Lendavi se preseli dne 4. in 5. septembra t. l. v prostore Klekl-jeve ulica štev. 1. (stara pošta) ter se omenjena dneva ne bo uradovalo.

Izjava. K „Zahvali“ ki je bila priobčena na 3 strani „Novin“ z dne 27. VIII. 1933. si smatram za dolžnost v interesu in ugledu naše bolnice v Murski Soboti konstatirati sledeče: Soproga tam podpisane gospoda je bila na dan poroda v staležu bolnikov, vsled česar je vodil porod ter je izvršil malo operacijo šef primarij Dr. Brandieu. Asistiriral je g. Dr. Sesardič,

kar mu je bilo dovoljeno iz kolegialnosti. Niti mati, niti novorojenček nista bila v življenski nevarnosti. — Vodstvo bolnice.

Banovinska kmetijska šola v Sv. Jurju ob J. Ž. opozarja prosilce za sprejem v enoletno kmetijsko šolo in prosilke v 10 mesečno gospodinjstvo šolo na tukajšnjem zavodu, da naj čimprej vložijo svoje prošnje direktno ali preko sres. kmet. referenta, kjer dobe tudi pojasnila glede event. prispevka sres. kmet. odbora. Pnuk se začne z oktobrom. Podrobna navodila so bila v dnevnem časopisju ter v št. 10. od 15. VI. 33. „Kmetovalca“ i št. 6. „Sadjar in vrt.“

Gerlince. Kak veliko škodo je napravila toča na Goričkem, se vidi iz toga, da so ednomi kmeti iz Gerlince predpoldne davali za jaboka poprejk 35 jezera dinarjev, popoldne pa

mu je toča vse pobila. Lüdje so meli edino vüpanje v jabokaj, a to se je jim tudi izjalovilo.

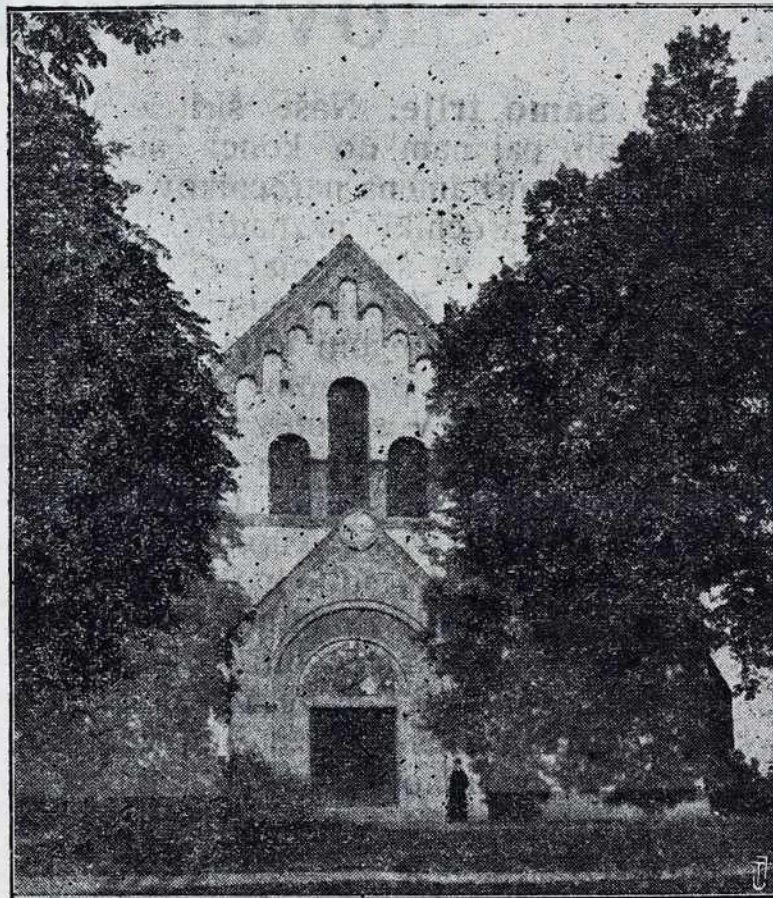
Zahvala. Podpisan se toplo zahvaljujem g. Dr. Sesardič Mirkotu, ban. zdravniku v Beltincih, da je z največjo spretnostjo in potrpežljivostjo odvrnil od moje žene na mojem domu pred porodom vso nevarnost za njeno in deteta življenje, jo pripravil za lahko operacijo, ki jo je z uspehom izvršil g. dr. Brandieu Silvij, primarij v bolnici v M. Soboti. Za dobroto se g. dr. Brandieu istotako prav toplo zahvaljujem. Beltinci, 27. aug. — Dr. Peklo Tibor, lekarnar.

Sv. Jürrij. Tolkko küpcov za jaboka še ne bilo nigdar, kak letos. Lüdje pravijo, da je več küpcov, kak jabok. Začeli so küpüvati po 1 Din za kilo, zdaj že plačajo po 2 Din. Za zimsko jaboka pa davlejo 3 Din. za kilo. Ar jaboka majo ceno, se vse odala, mošta pa bo jako malo.

Sv. Jürrij. G. šolski upraviteljo iz Serdice Vilibald Beloglavec je premeščen v G. Lendavo. Tak ravnok gdč. Marija Jazbec od Sv. Jürrija v Trdkovo. Oba na lastno prošnjo. Oba sta duga leta službovala v teh mestah ista vživala veliko zavüpanje i poštvanje od lüdstva. Kak se čüje, tudi še drugi bodo premeščen. Tak pridejo vsi novi lüdje k Sv. Jürriju.

Rogaševci. Tako lepo otavo smo že dugo ne imeli, kak letos, ar smo ne imeli süsavo. A zadnji 3 dnevni dež pa je jo nam vse pokvaro. Vode je zemla ne mogla v sebe vzeti, z bregov je tekla, kak v potokih, ka je voda ne odnesla, jo je zblatila. Tak, je to lepo otavo povoden vničila.

Zgübila se je 18 let stara rk. samska nema hči Rac Jürrija i Behek Terezije z G. Slaveč hš. 101. je 25 aug. nekam preminola. Ki jo najde, naj to naznani žalostnim starišam.

Pročelje cerkvi v Turnišči z podobov Kristuša, začetnika i konca vsega stvorjenoga.

Gost v belih hlačah.

Junij... V šolskoj sobi je prijetna senca, dober zrak. Sedim v klopi, pred menov pa brni pisalni stroj. Okroglo, svetlo obrobene tipke se smejejo na malom stroji. „Fant“, pravi na levom robi stoječa tipka — bodi no pameten. Svet je veliki, ti si pa slabič. Svet bo hodo po svojoj poti, tvoje lepe misli so, i ostanajo — senje“.

Da, pisalni stroj se tudi smeje, ar vidi mojo ne — moč.

„Dober večer!“ se oglasi nikak, skoro pod mojim nosom.

„Što si človek boži?!“ bi najrajši skočo z mesta. Neopaženo, tiho liki večerna senca se je prikradeo v šolsko sobo tihinec, visok, postaven mož. Vidim kak svetijo v tihom ve-

černom somraki njegove nove, speglane bele hlače.

Neznanec srbski guči. Pita, če sem jaz tisti učiteo, šteri sem z Vogrskoga.

„Z Vogrskoga ne, vogrski pa znam“.

Na to obrne na madjarsko:

„Gospod, što sem jaz, ne pitajte, ne smem ovaditi. Pogledajte me, moj obraz vam zagvišno izda trpina, moja obleka človeka, šteri je video tudi lepše dni. Znam što ste in vam zavüпам svojo skromno prošnjo: nikaj več, samo za dva dni me skrijte. V klet, na podstrešje, vse edno je, samo skrijte me. Kda mine nevarnost, štera mi šče vzeti življenje i čast, vam vse povem. Veliko bo v vaše veselje in neizmerna moja zahvalnost“.

Rad bi pogledao svojemi gosti

v obraz, toda njegove bele hlače držijo moje oči, ne püstijo je više. Hlače so bele kak sneg, nove, lepo speglane. Što se skrivle v teh hlačah? Človek, ali sam te črni, šteri se je zato prikradeo v mojo tiho delavnico, da bi razbio moje lepe senje?

Po policajsko sva gučala:

„Kak ste prišli ravno v to šolsko sobo, ne slišno, ne vprašano?“

„Dosta sem pretrpo, navado sem se na tiho hojo“.

„Dobro. Kak ste pa znali, da sem z Vogrskoga?“

„Povedali so mi prijatelje v Konjicah“.

„Vaši prijatelje v Konjicah? Vi ste vendar preganjanec, vi se skrivate pred meni neznanimi sovražniki! Vi bežite! In kak spoznam iz vašega pristnega vogrskega guča, ste ne iz toga

Po katoličanskem sveti

Ka je pravo švedski luteranski püšpek od katoličanske cerkve. Henjajte že ednok brbrati proti rimskoj Cerkvi, ar če se vniči katoličanska Cerkev, te je vničeno tüdi krščanstvo. „Pameten mož, ki ga vodi lübezen.“ Če bi samo ta vodila, če bi samo Kristušova lübezen vodila protestante vu verskih rečej, že davno bi bila edna ovčarnica i eden pastir z katoličani.

Rumunija. Glas za zjedinjenje. Pravoslavni prelat Cecan Jeremiaš je odprto pismo poslao na pravoslavne püšpeke v Romuniji pa je pozvao, naj se zjedinijo z katoličanskov cerkevjav. V svojem lepom pismi pravi, da je papa ne proti pravoslavji; to najbolje dokaže njegova lübezen do nesrečne Rusije. Pravoslavji fali krščanska düša, pravi nadale prelat, katoličanstvo nam je ohranilo krščanstvo. Kak lepo priznanje i kak velika düžnost za nas, ka ohranimo v sebi pravo živo katoličanstvo, ki bo drügovernike vleklo h Kristuši.

Mladoženci pri svetom Oči. Naj bi bio zakon mladih parov blagosloven, je v tom svetom leti na jezere mladožencov priromalo v Rim i zaprosilo blagoslov sv. Oče.

Polska. Po oslobodjenji, to je v dobrih 13 letaj se je na Polskom zozidalo 1600 cerkvi i kapel. Skoro v vsakoj fari majo poleg cerkve tüdi katoličanski dom, v šterom si farniki zvün bože slüžbe pogovarjajo od potrebnih reči, posebno pa slüžijo ti domovje za katoličansko akcijo, kak naj se z dühovnikom zložno dosegne kemveč za božo čast i zveličanje düš. — Polski akademiki so včlanjeni v katoličanskom akademskom društvu „Odrodzenie“ to je Preporod, štero ma več jezer kotrig, 300 članov toga katoličanskoga mladinskoga društva je ob prilikij svetoga leta romalo v Rim.

Moderni Paveo apoštol. Bog

je po svojoj neskončnoj dobroti podelo miloščo povrnjenja na katoličansko vero židovi Golstein Davidi v Severnoj Ameriki. Te preobrnjenec se ne zadovolji s tem, da je on sam prišeo na pot pravice, nego kak negda židov Šaveo, tak tüdi te novi povrnjenec se trüdi, da bi kem več židovov spravo v cerkev Kristušovo. Vozi se z aotomobilom i tjedensko drži dvajseti predg, v šterih posvedoči, da je Kristuš pravi Bog i da je samo katoličanska vera prava vera. Napisao je svoje povrneje pod naslovom „Kristušov vojak“. Z te knige je že 23 jezero falatov odao. V šestih mesecaj je prepotüvao okoli 35 jezero kilometrov. V Ameriki ga majo jako radi, radi poslušajo, ar je dober govornik, i ga zovejo za „sveckoga apoštola siromaškoga človeka“. Sprevaja ga na toj predgarskoj poti M. Dorsey, istotak preobrnjenec, ki je šteo postati luteranski farar, pa je postao po čüdnoj božoj milosti, katoličanski apoštol. Že veliko število drügovercov sta z božov miloščov spravila v krilo svete katoličanske cerkve.

Ka so pravili sv. Oča mladini od katoličanskih listov? „Negda se je pravilo, da je čtenje novin zgübleno vremen. Dnesden je ščista nači. Zdaj je potrebno, da se novinarstvo podigne. I zato je düžnost katoličanskim krogom, da se zanimajo za katoličanske liste, da je podpirajo i njim dajo penezno pomoč.“ Nadale je sveti Oča pravo: „Opaža se velika gorečnost za katoličanski štam v Holandiji, gde so katoličanci mejšina, tü je celi broj katoličanskih Novin na čeli njim z velikim dnevnikom, tak je v Franciji, Belgiji, na Nemškom i celo še v Austriji čeravno je ta postala zdaj siromaška.“

Ka pravijo slobodnozidarje od pape. Na nekom slobodnozidarskom kongresi se je sklenila sledeča resolucija: „Papa je z stališča slobodno-

zidarstva neprijateo. Zvün toga jedinoga neprijatela slobodnozidarje nemajo niednoga drügoga neprijatela.“ Tak se glasi ta resolucija. Mi k njej samo teliko pridenemo, ka je papa Kristušov namestnik i je tak Kristuš najvejši naprijateo slobodnozidarov. Z toga pa pali sledi, ka mi njihovi prijatelje biti ne moremo ki Kristuša mamoz svojega prijatela, ar kak je on pravo, dvema gospodoma naednok slüžiti je nemogoče.

Svečanost v Trieri.

V zadnjih dnevih je v središči najstarejše nemške püšpekije v Trieri, štera ma najstarejšo katedralo v Nemčiji, izložena dragocena relikvija i to Sveti Plašč, od šteroga krščansko izročilo trdi, da ga je noso sam naš Gospod Jezuš Kristuš. Najnazadnje je bio sv. Plašč izpostavljeni 1891-oga leta, a predtem 1844-oga leta. Toga leta, najmre 1933-ega, je izpostavljeni zavolo zvünrednoga jubileja 1900-letnice smrti našega gospoda Jezuš Kristuša i sv. leta. Ob priliki izpostavitve toga sv. Plašča, šteri se nahaja v kristalnoj posodi, so bile poleg navzoče nebrojne vnožine vernoga katoličanskoga lüdstva. Navzoči je bio v imeni nemške države tüdi državni vicekancelar Franc von Papen, šteri je praktični katoličanec i jako zaslužjen za zaključenje konkordata med sv. stolicov in Nemčijov. Sv. Plašč bo izpostavljeni za 7 tjednov. Že v prvom tjedni je prišlo vküp prek 300 jezero častilcov, romarov. Dnevno pride pred to relikvijo 20—30 jezero vernikov. Dozdaj je prijavljenih prek 1000 zvünrednih romarskih vlakov iz cele Nemčije i prek 1,200.000 romarov. Kak na celom sveti, tak tüdi v Nemčiji se opaža velko prebüjenje verskoga düha, vkljub hitlerovskoj revoluciji. Trierske svečanosti so eden dokaz vekše jakosti katoličanske vere v srcih lüdstva.

kraja. Kak bi vi imeli v Slovesnikih Konjicah prijatele?“

„No priznajte, zavüpaajte mi. Sem človek, trpin, kakši ste vi.“

Tak nesramno pa ne bova dale šlatala, sem se odločo in vtrgno oči od njegovih belih hlač. Rad bi svojemi gosti pogledao v obraz, ali z hrbtom je stao proti okni, komaj sem razločo njegove ostre, možke poteze. Ne, preganjenec pač ne more biti, preganjani lüdje so bledih lic . . .

„Gospod, dvoje je mogoče“, sem pravo kak mogoče mirno. „To prvo bi bilo, da so se zmotili tisti, šteri so vas poslali, to drügo, da ste se zmotili vi, kda ste tak tajinstveno prišli. Nikak ne pridete do cila . . .“

„To se pravi, da mi ne zavüpaate.“

„Ne; to se pravi, da me naj ne zanima što ste. Prijateo moj, jaz mam

svoje skrbi, težke, mučene skrbi, komaj jih nosim. V mojem koši nega mesta za vaše nevole. Tam pod šolov pela bela cesta, ta je močnejša od mene, njej zavüpaajte svojo nesrečo, ta bo bolši zdravnik, kak jaz.“

„Hvala, razmim, radi bi me spravili v roke mojim neprijatelom . . .“

Tüjinec je postao smešen.

„Ne, vaši neprijatelje me ne zanimajo. Vi, ki ste tak neopazeno prišli k meni, zagvišno srečno odnesete pete tüdi njim.“

Mislite, da njemi je bilo telko zadosta? Ne. Sedo je pred mene na klop, obraz je obrno proti okni. Obraz me je opominao na lisico, štera se je lepo napravila, ar je prišla v goste.

„Z Vogrskoga sem doma“ — je zašepetao tihinec. „Imeo sem zavüpna opravila. V Skoplji so me prijeli, bili

kak živino. Vujšeo sem. Od Skoplja od sem so mi za petami, kak lovski psi me ženejo. V Konjicaj sem se skrivao. Tam so mi povedali, da ste naš.“

Vaš?

Lepa reč. Tipke na pisalnem stroji so se smejale na vso grlo.

„Gospod, krasno pripovedavate.“ Vujšeo mi je v reč:

„Istino gučim.“

„Toda mene ne zanima vaša istina . . . No pa obrniva vlogo. Jaz tüdi imam istino za vas. Jaz bi lahko rekeo: skrij se trpin, brat, šola je velka, skritih kotov v njej je dosta. Skrio bi vas, potem pa poslao po orožnike. Pomislite, kak krasno pohvalo bi dobo in kak strašna usoda bi čakala na vas. Bi vas palik bili, mučili, kak v Bitolji.“

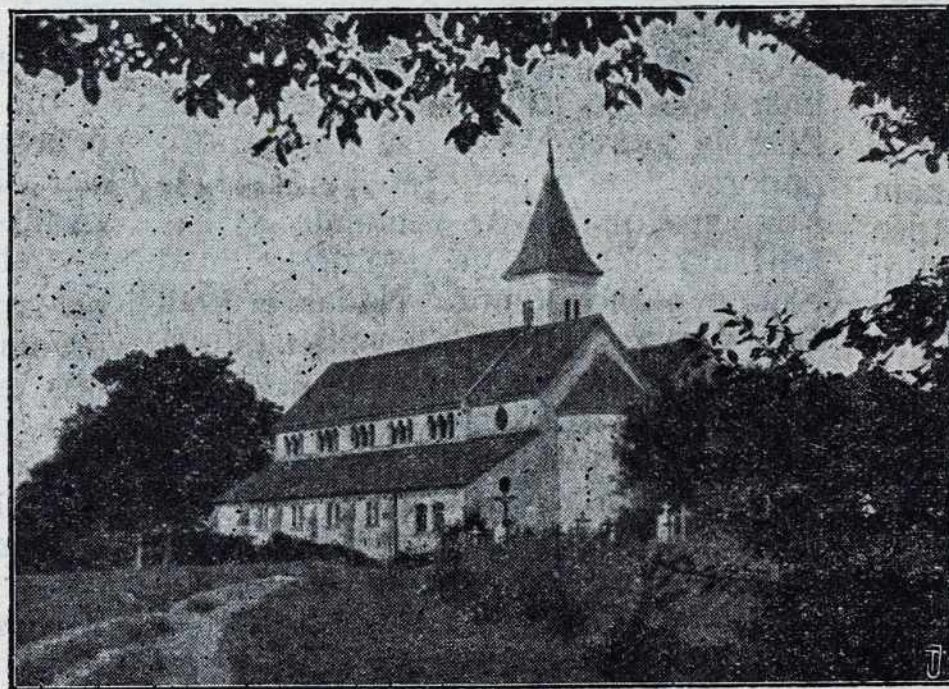
„Ne v Bitolju, v Skoplju.“

„Vse edno je.“

Varte se!

„To je reč opominjevalca. To je znamenje stražara, gda vidi sovražnika v bližini. To je trompetanje alarma v tórmi, gda se opazi ogenj. *Tiste, ki opominajo, ljudje nemajo radi.* Opominjevalci nas prerano zbüdiyo z spanja. So kalilci mirü vsi poprek. Če tej ne bi bilo, bi sovražnik stao toti že na sredini tabora ali bi pa ogenj že skoz streho vdaro. A vendar bi meli nepreračunlivi hasek v tom, kabi pet minut duže lejko spali! Zato pa trbe opominjevalce spoklati! Opominjevalce, pravim jaz. Pse, šteri lajajo. Ne pa tovaje. Psi nas motijo v spanji, tovaje so pa lübeznivi i vse tiho opravijo. Stražare trbe spoklati, ki larmo zaženejo i ne požigalce, ki zevsem mirno idejo na svoje delo. Stražara, trombitaša, ne pa sovražnika. Tak šče te nori svet, ka bi bilo. Sovražniki človečanstva i domovin so nej peklenški vrazje, ne bogablazniki, Herodešje, Pilatušje, Neronje, Dioklecianje, nego Kristuš, Peter, Paveo i tej nasledniki, opominjevalci.“

„Pa vendar morajo vsikdar biti možje, ki do vüpali praviti: Varte se! Možje, ki na visokom braniki stojijo, ki poznajo vetrove i oblake i bližajoči se viher i ki dolskričijo malim lüdem: Zütra bo viher. *Možje morajo biti, ki morajo gučati, čeravno bi njim zato jezike iztrgali.* Možje, ki so od Boga zato stvorjeni i štere bi mučanje i nemo cojgledanje skoro da od pameti spravilo. Kak nam to veliki francozki verski zagovornik Louis Benillot slika: Predstavite si človeka, ki je v železno kletko zaprt i k šteromi privlečejo njegovo mater i njegovo dete. Pa oba sramotijo, mlatijo, morijo, mater i dete.

Cerkev v Turnišči, v šteroj se vrši prvi euh. kongres v Slov. Krajini.

Gledajo moža, očo, kak rogače brez moči i pun srdov na železnih štangaj svoje kletke i kak te na pol nori od srdov i zburkanja z zobmi grize. Nato pa se skotne od srdov penav na pod i nesrečnomi v čemeraj celo telo trepeče. Jaj meni, vse te mantre, vse moke toga človeka sem jaz pretrpo, pravi Louis Benillot, *gda se je katoličanska vera z žalivimi odredbami napadala, gda se je moj lübleni Bog sramotio pa sam jaz nemo, leno, z gobčenicov na vüstaj to cojgledao.* Ti mali, bojazlivi, modri, občütlivi, kratkovidni svet; — spi, muči, zapri svoje oči, svoja vüha, svoja vüsta. *Ali znaj, da so tüdi možje, pri šterih je verostüvanje več kak spanje, štere je Bog za stražare postavo nad svojim lüdstvom i šterih najveksi ponos je to, če z sv. Petrom Kanizijom v svoj teštament morejo zapisati: Bog hvaloti dam, da v svojem življenji nesam bio nemi pes.*“ (R. Mäder). Takše može pa najdemo samo pri tabernaklaj, takše more samo presveto Oltarsko Svestvo ogojiti.

Po državi.

Horvacko romanje v Rim. Horvatje se bodejo za Oremušovo (Heronim) 30 sept. v zavodi, sv. Oremuša v Rimi zbrali i teisti den bodo pri sv. Oči sprejeti. Izostanejo 10 dni i vsi stroški znašajo 1900 Din. ta pa nazaj. Romare sprejema odbor v Zagrebi, trg Kralja Tomislava 21.

Naš izvoz v Čehoslovaško. V Čehoslovaško smemo izvoziti 2800 svinj, i 15 vagonov masti.

Podonavske države za enotno ceno. Naša vlada je dobila od madjarske poziv, naj letošnji pov sküpnovcenijo i odajo tri države: Madjarska, Jugoslavija i Rumunija.

Slovenci romajo v Rim sept. 28. i so tü do 3. oktobra. Voznina z stroškom vred košta v 3. razredi 1400 Din., v 2. pa 1700 Din. Romanje organizira kat. akcija v Ljubljani i Maribori.

Volitve v delavsko zbornico se bodo vršile prišestni mesec v našoj banovini. Volilo bo do 80 jezero delavcov i nameščencov.

Letališče se je odprlo v Ljubljani. Blagoslovo je dr. Kimovec, kanonik. K otvoritvi je zagrebačko letalo v 13 minutaj prišlo v Ljubljano. Odsehmaso mo se v zraki že tüdi lejko vozili iz Ljubljane.

„Ljubljana v Jeseni“. Jesenski velesejm bo do 11. septembra.

Vmorili so ministra. Neki neznani mladi človek je trikrat strelo i vmoro bivšega ministra Neudorfa Mirka na njegovom imanji poleg Zlatara, Ki morilca izledi, dobi 10000 Din. nagrade. Pokojni minister je bio tihe narave človek i gda je Njeg. Vel. Krao po Horvackom hodo, je bio te pokojnoga gost.

PREKOSNICE.

Za psa vam dam 300 dinarov. Ne mogoče! Pes je last moje žene pa bi na veke jokala za njim če bi ga odao. Ali če mi date 500 dinarov, je pes vaš.

Te ka se mene tiče, lahko joče za njim kak dugo šče.

V mesnici.

Gospa mesari: Prosim vas, bodite tak dobri, pa mi zasekajte kosti za župo, Mesar pomočniki: Francek, zasekaj milostivoj kosti.

Trda rokavica.

Ti se tožiš, ka ti je vuneno rokavico vrgo v obraz i ka ti je od toga lice oteklo? To neje mogoče. — Ja, samo ka je roko v rokavici pozabo.

Vstao sem. Tihinec je bio višji, močnejši. V nadstropji zvünaj nej bilo žive düše, družina je spodaj, nišče ne bo vedo, če se spoprimeva — što me je zadavo. Pa — Bog pomagaj! — stopim mimo njega, pripravljen, da bom se brano . . . Lepo speglane bele hlače so ostale za menov, prišeo sem do vrat.

„Po žandare ideta?“ me je pitao tihinec in se je smejao s pravim šatanskim obrazom. Stopaj za stopajom je prišeo za menov iz šole na hodnik, potem po škripajočih stopnicaj na cesto pred šolo. Pobrao sem iz žepa nekaj drobiža in ponüdo dobro oblečenomi gospodi:

„Küpite si nekaj cigaret, ležej te nosili svoje breme!“

Brano se je. On je prej bratsko srce iskao . . . Ali dinarčke je itak vtekno v žep. Obrno mi je hrbet in z na-

glimi koraki švigno proti gošči.

„Li pošlite po žandara“, je sikao, „samo onstran meje njim pokažem, de so osli.“

To so bile zadnje reči tajinstvenoga gosta, potem ga je požrla prihovske megla.

. . . V kühinji so mele naše ženske pravo senje. Nišče nej opazo kakšega gosta sem imeo jaz, nišče mi nej vörvao, kda sem pripovedavao od gosta v belih hlačah. Žena me je celo pokarala!

„Vsikdar pri stroji sediš, senjaš, ne čüdi se, če imaš potem žmetne senje.“

Što zna, ka pa če ma žena prav. Živimo v časih, kda se zgodijo reči — kak v senjah.

Julij D. Kontler.

Svetovni euharistijski kongres v Buenos Airesi.

Davno je že tomi, ka se je republika Argentina odločila, da v svojem glavnom varaši v Buenos Aires obdrži Euharistijski mednarodni kongres. L. 1924. gda je bio v Amsterdamu Euharistični kongres i je bio ta poslani v imeni argentinskoga tretjega reda sv. Frančiška, dr. Tomas Cullen, bivši argentinski minister, i v imeni Lige katoličanske Argentinske Omladine, kak tudi društva „Večna Molitev“, o. Josip M. Liqueno, frančiškan. V obeh zastopnikih je bila dostojno zastopana republika Argentina: v doktor Culleni, kak poznanom delavci na socijalnom poli i vzornom katoličani, šteri nastopa vseširokom odkrito, nesramüjoč se pred nikim katoliških načel; a v o. Liqueni, kak v vzornom tretjeredniki i izvünrednom vučenjaki, šteri je napisao vnogo vučenih del, kak „Psihologia“ v dvema zvezkoma, „La Guestian Social“, „Historia de la Filosofia, pa pet zvezkov raznih konferenc. V Cordobi je ustanovo katoličanski dnevnik „Tribuna“, šteromi je bio glavni pisateo. Kak ga je narod cenio, se najbolje vidi ob njegovoj smrti, štera ga je dosegnola v glasovitom svetišči gospe de la Valle, v provinciji Catamarca, kama je bio pozvani, da predga. Gda se je v Cordobi zvedelo za njegovo smrt, se je včasi sestao odbor najuglednejših meščanov, da njegove smrtne ostanke prenesejo v Cordobo. Njegovoga sprevoda se je vdeležilo vso meščanstvo brez razlike, ar so v pokojniki vidili vzor krščanske ljubavi. V sprevodi so biie zastopane vse škole, tudi državne, vsa društva i tudi vlada je sodelüvala. Tiva moža sta lepo pripravila vse za kongres.

Občinske volitve.

Za 24. sept. so razpisane občinske volitve. *Prvi predpogoj za dobro upravo občin je, naj njihovo vodstvo pride v roke pravičnim, smilenim možem, ki majo moč v Kristušovom dihi ravnati občino.*

Ka se pa zakona tiče, omenimo tu glavne njegove določbe:

1. Glasuje se po listaj javno. Na listo more biti zapisanih teliko kandidatov i namestnikov, keliko odbornikov ma občina. Pri nas ma vsaka občina 18 odbornikov. To število se z dovolenjom bana sme znižati a ne dele kak do tretjine.

2. Voli vsaki, ki je dovršo 21. leto starosti i je vpisan v občinski imenik. V občini pa mora biti najmenje 6 mesecov. Ne smejo pa voliti, ki so obsojeni na več kak ednoletni zapor, ki so pod skrbstvom, v stečajih ali konkurzi i ki so zgübilo po razsodbi to pravico.

3. Kandidirati sme, ki ma volilno pravico i je dopuno 25. leto starosti. Ne smejo biti zvoljeni za odbornike, ki so v občinskoj službi (pisač itd.) ki so z občinov v pravdi, dokeč se pravda ne zvrši, arendašje občinskoga imanja, ali njeni dobavitelje (ki njej blago naračajo), ki morajo poagati račun od občinske vrednosti, dokeč ga ne položijo, ki dobivajo stalno podporo od občine, ki so krvni rod z županom ali odborniki do 4. kolena ali v svaštvi do 2. kolena i ki so letos po 15. juniji razrešeni. Dühovniki i osebe, ki ne vejo pisati, se na prvih šest mest ne smejo kandidirati.

4. Kandidatne liste potrdi sodišče i je županstvo dužno v 24 vüraj izročiti na sodišče. Tem listam se mora priložiti izjava kandidatov i namestnikov, da so v kandidacijo privolili. Sodišči se mora najmenje 8 dni pred volitvami izročiti lista i to v dvema izvodom.

5. Glasuje se na volišči občinske volitve od 7 zajtra večer do 6. Predstavniki kandidatnih list majo pravico pri celi volitvah navzoči biti i svoje pripombe dati na zapisnik. — Lista, štera ma največ glasov, dobi dve tretjini občinskih odbornikov, ove

liste pa po svojoj moči od ostanka. Če pa ma najmočnejša lista več glasov, kak ove sküпно, to je absolutno večino, te poleg $\frac{2}{3}$ odbornikov dobi tudi od ostanka z ostalimi listami vred odbornike, keliko njoj pripada. Če mata dve listi ednako število glasov, se vršijo osmi den drüge volitve. Župan je tisti, ki je bio nosilec najmočnejše liste. Občinski odbor določü upravo občine, ki bo z županom volila občino. V to upravo sme priti največ 5 odbornikov, ki pa ne smejo biti v krvnom rodi do 4. kolena ali v svaštvi do 2. kolena. Trije do tak občine ravnali: Župan, občinski odbor i občinska uprava.

Što bo volo v delavsko zbornico?

V delavsko zbornico bodo volili tisti delavci i nameščenci, ki so bili 16. aug. l. 1933. ali bi mogli biti pri bolniškoj blagajni zavarovani i so plačüvali 5% za Delavsko zbornico. Ki potrebüje pojasnila, naj se obrne na: *Glavni Volilni odbor Jugoslovanske Strokovne Zveze za volitve v Delavske Zbornico v Ljubljani.*

Gibanje prebivalstva v Slov. Krajini v desetletju 1921—1931.

Če primerjamo število prebivalstva po štetju iz l. 1921, ko so našteali 92,416 ljudi z naslednjim štetjem v letu 1931, ki je je izkazalo le 90,714 prebivalcev, vidimo, da je pri gibanju ljudstva v Slov. Krajini nastopila stagnacija, če ne nazadovanje. Vendar to le na prvi pogled z ozirom na uradna štetja, v resnici pa je v Slov. Krajini naravni prirastek ljudstva sorazmervma visok. Narod Slov. Krajine je moralno zdrav, takozvani „sistem enega otroka“ še ni dobil tal pri prekmurskem ljudstvu, rason v enem delu luteranskih in kalvinskih vera. In tudi gospodarska kriza še ni razdirala družinskih ognjišč. V celoti je prebitek rojstnih slučajev nad smrtnimi visok. V desetletju 1921-31 je v Slov. Krajini bilo rojenih 25,438 otrok. Vistem času je umrlo 16,021 ljudi. Prebitek znaša torej 9,417 oseb. Kljub temu, da je naravni prirastek velik, izkazuje zadnje štetje velik primanjkljaj od prejšnjega. Tekom desetletja 1921-31 je prebivalstvo namesto, da bi napredovalo za 9417 oseb od

1921 leta, je naradovalo za 1702 ljudi, kakor izkazuje štetje iz l. 1931. Velik naravni prirastek in vendar nazadovanje prebivalstva! Vzrok temu je iskati v iseljevanju, predvsem v sezonskem.

Ako seštejemo naravni ljudski prirastek in difference dveh zadnjih ljudskih štetij, vidimo, da si je nad 11,000 ljudi iz Slov. Krajine poiskalo zunaj Prekmurja bivališče, čene zastalno pa vsaj začasno iz tujina jim reže vsakdanji kruh. 11,000 izseljencev tekom desetih letih nudi žalostno sliko preobljudenosti, socialne in gospodarske krize Slov. Krajine. Res je, da je sezonsko izseljevanje že prišlo nekoliko v modo vsaj ponekod, vendar glavni vzrok izseljevanja tiči v revčini ljudstva. Dejstvo je, da je sezonsko izseljenišvo življenskega pomena za Prekmurje že z ozirom na dohodek, ki mu mudi tujina kakor tudi z ozirom na tisoče naših sinov in hčera, ki jih tujina zastalno obdrži v svojem območju. Izseljenstvo, predvsem sezonsko je eden najvažnejših preblemov socialne politike Slov. Krajine in ga politični faktorji morajo imeti vedno pred očmi, če hočejo dobro našemu ljudstvu. M. M.

Od naših v tujini.

Francija. „Želem vam lübo zdravje. Iz srca bi radi poslüşali doma predge i svetili svetke. Tü pride komaj 20 ali 30 lüdi po nedelaj k meši, ešče na sam vüzem so orali i gnoj vozili. Dosta Slovcov nas je eti, pošlite nam Novine.“ — Trajbarič Jožef, Longueil St. Marie. — „Veseliyo me Novine, štere redno dobivam. Jako lepo bi pa prosila tüdi za M. List i M. Ograček.“ — Horvat Marija, La Chapelle Thonarault. „Poslao sam vam poleg naročnine še 5 Din. podpore na Novine i 5 Din. podpore na M. List. Vsaki naj bi dao teliko podpore pa bi Novine vsikdar lejko bile 8 stranke, kak vsi želemo, da bi bile.“ Horvat Alojz, Lumigy, Set Marne. — Jako pametni predlog. Mi bi že veseli bili, če bi se nam bar naročnina plačala, pa jo čakamo mesece dugo. Pa pri gorečnosti bi pri vnoгих tüdi podpora šla. Vr. — Markoja Martini, Emberse de Collandres, Cantal, naznanjamo, da smo dobili od našega poslaništva v Parizi odgovor, v šterom se pravi, da moraš staroga gospodara tožiti, če ščeš zaslužene penoze dobiti. Prle si najmre odišeo, kak je pogodba dovolila. Kak sod odloči, se ne ve. Vr.

S Bethlehem. Zrelostni izpit je naredila gd. Gomboc Ana. Svoje včenje de nadalüvala v Philadelphiji. — Aug. 27. je obdržao slovenski politični klub svoje spravišče vu sv. Jožefa parki.

Steelton. Zrelostni izpit je naredila gd. Sočić Margeta. Naprej de se včila za vučitelico.

Okoli po sveti.

Amerikanski židovje so poslali Hindenburgi predsedniki nemške ropublike pismo, v šterom zahtevajo naj Hindenburg Hitleri vzeme oblast, ar trebi židove i dela sramoto nemškomi narodi.

Spravišče za ceno zrnja se je odprlo 21. toga meseca v Londoni. Zastopanih je 31. držav.

Kelko čednih lüdi bo v Evropi l. 2139? Neki londonski gospod, ki vodi statistiko, je izračunao, da l. 2139 več niednoga pametnoga človeka ne bo v Evropi. To pa zato, ka odnorenje se grozno razširja. L. 1859. je na 535 lüdi prišo en norc. L. 1977. pa de prej že vsaki stoti človek nori v Evropi.

Pontijske močvare v Italiji je Mussolini dao izsüšiti i se na jezero lüdi tam nahrani zdaj, gde so prle vmirali od malarije.

Varšava. 21. t. m. se je otvorilo kongres zgodovinarov, na šteroga je prišlo 500 zgodovinarov iz držav celoga sveta.

Japonski poslanik v Varšavi Hiruki-Kavaia se je na smrtnoj posteli dao krstiti i prestopo v katoličansko cerkev.

Holandija je pristala na to, da stariše pošlejo deco ali v državno ali v katoličansko šolo i obe šoli podpira vednako.

Povrnjenje v Angliji. V najnovjšem časi je pristopilo na katoličansko vero 3 jezero anglikanskih luteranov. Med temi je 372 fararov, izmed šterih se je 135 odločilo za katoličanskoga dühovnika.

Litva. Odprli so grobe ponerečeniva letalca Dariusa i Generasa i najšli, da ne sta po nesreči prejšla, nego Nemci so jiva strelili. Zato je velka ogorčenost proti Nemčiji.

Strašna točka je pobila Krakovsko okolico i zrno toče je vagalo do 200 gramov.

Gospodarstvo.

Pravilnik za likvidacijo agrarne reforme je izdalo kmetijsko ministerstvo. Priviligirana agrarna banka ma pravico prvoküpa. Zato se vsaka pogodba njej pošle, če što šče agrarno zemlo odati i če ona v 3 mesecaj ne odgovori, se sme odati, ovak jo sama obdrži. Agrarna banka jo bo zadrugam ali interesentom tržila.

Nedela po Risalaj XIII.

Na spomin 1900 letnice svoje križne smrti, Gospod Jezuš, po svojih svetih ranaj reši grešni svet!

Ev. Sv. Luk. XVII.

Vu onom vremeni, gda bi šo Jezuš v Jeruzalem, prejk je šo po sredini Samarije i Galileje. I gda bi notri šo vu niki kašteo, prišlo je pred njega deset gobavi možov, ki so stali ozdaleč i podignoli so glas svoj govoreči: Jezuš, mešter, smiluj se nad nami! Štere kak je vido, velo je: Idte, pokažite se dühovnikom I včinjeno je, gda bi odhajali, očiščeni so. Eden pa med njimi, kak je vido, ka je očiščeni, povrno se je z velikim glasom zvišavajoči Boga i spadno je na obraz pred noge njegove hvalo davajoči; i te je bio Samaritanuš. Odgovoreči pa Jezuš pravo je: Nej li je deset očiščenih, i gde je ti devet? Nej se najšo, ki bi se povrno ino dao diko Bogi, nego samo ete tühinec? I veli njemi: Stani gori ino idi, ar je vera tvoja tebe zdravoga očinila.*

Goba je greh, odpüsti se samo po dühovniki. Za odpüščenje pa moramo Bogi hvalodati s tem, ka ga več ne razžalimo.

Mala meša.

Ev. Sv. Mat. I.

Kniga rojstva Jezušovoga. — Mislimo si, ka smo mi tüdi Marijini i boži sinovje i hčeri po posvečüjočoj milošči. To nam ohrani presv. Olt, Svestvo.

STRUP ZA MIŠI

dobavlja Kemijski laboratorij
Maribor, Trg svobode 2.

Originalna dosa D. 12-50 proti povzetju

Razglas.

Občina Turnišče bo dala dne 10. septembra ob 13 uri po javni ustmeni dražbi v zakup svojo gostilno pri cerkvi, številka 3. Zakupnici pridite na lice mesta v Turnišče.

Izjava.

Podpisani se zahvaljujem Horvat Mariji, da je odstopila od zasebne tožbe ter obžalujem vse izrečene žalitve in izjavljam, da so iste neresnične.

Bakovci, dne 16. 8. 1933.

Buzetti Anton pos. Bakovci 72.

Naznanilo.

Naznanjam vsem tistim, ki rabijo slike za legitimacije in za Francijo da od 4. tega septembra naprej vsaki torek in sredo pridem v D. Lendavi slikat. Slikam pri g. E. Balkányiju.

KATICA REESCH, fotograf
M. Sobota.

Glasüjte v Novinaj!